

[Albrechtsen]

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Udvidelse af lovens anvendelsesområde).

(Lovforslag nr. L 132).

Forslag til lov om ændring af lov om leje. (Udvidet adgang til etablering af beboerrepræsentation m.v.).

(Lovforslag nr. L 133).

Fremsættelsen af de 4 forslag skal ses på baggrund af, at det næppe er muligt for den nuværende regering at fremsætte et forslag om en samlet lejelovsrevision (revision af lov om leje og lov om midlertidig regulering af boligforholdene).

Boligministerens bestandige løfter om et sådant forslag vil formentlig fortsat blive fremsat med jævne mellemrum, men erfaringen har lært os, at det kommer der ikke nødvendigvis noget forslag ud af.

Samtidig har et flertal i folketinget afvist socialdemokratiets forslag til lov om leje (L 69), fremsat den 12. november 1985 (se Folketingstidende 1985-86, forhandlingerne sp. 2007 og 3129), der bygger på forliget mellem Lejernes Landsorganisation og grundejerne. Ministeren valgte den manøvre at sende dette forslag til høring hos – LLO og grundejerne! Sådant kan det fortsætte ad absurdum.

Da VS i november 1984 fremsatte en række forslag om konkrete forbedringer af lejelogvningen, blev disse forslag fra flere sider mødt med det synspunkt, at enkelte forslag burde indgå i den samlede lejelovsrevision.

Da det nu er klart, at der næppe er nogen, der kan komme igennem med en samlet revision, bør man besinde sig på at få gennemført nogle af de mest påtrængende og akut nødvendige forbedringer for lejerne, først og fremmest i spørgsmålene om vedligeholdelsen, ensartet lejeloggivning i hele landet og beboerdemokratiet.

Nærværende 4 forslag er et bidrag til en sådan konkret fremgangsmåde – i øvrigt en fremgangsmåde, som blev anbefalet af den radikale boligordfører, Jørgen Estrup, under l. behandling af L 69, hvor han sagde:

»Jeg tror i det hele taget, at vi skal overveje, om vi ikke har brug for en midlertidig revision af visse punkter i den nuværende lejelov, en opsamling, når det måske nu trækker noget ud, før vi får den endelige lov.« (Forhandlingerne sp. 3139).

Senere i samme debat understregede han igen, at det sandsynligvis blev nødvendigt at gennemføre en revision »på de punkter, der er aldeles påtrængende i den nuværende lejelov« (sp. 3146).

Det er netop for at få foretaget en sådan »midlertidig revision« eller opsamling på de allermest påtrængende punkter, at de fire forslag fremsættes nu.

Jeg håber derfor, at de fire forslag vil blive genstand for en politisk realitetsbehandling fra partiernes side, og at man ikke igen vil henvise til, at der er en lejelovsrevision på vej. Lejerne kan ikke være tjent med, at intet sker.

Albrechtsen (VS):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder. (Fuldt stop for ejerlejligheder i den eksisterende boligmasse).

(Lovforslag nr. L 134).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 552

1) Til **industriministeren** af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvor store tab staten og skibskreditfonden har haft i forbindelse med finansiering af skibe bygget på danske værfter?«

Skriftlig begrundelse

I forbindelse med værftskrisen i Danmark og debatten angående bedre finansieringsregler for værfterne til eksportordrer må det være af afgørende betydning, at oplysninger om eventuelle tab bliver offentliggjort.

Industriministeren (Stetter):

Jeg kan oplyse, at skibskreditfonden indtil dato ikke har haft tab på skibe bygget på danske værfter. Derimod er der under eks-

[Industriministeren]

portkreditordningen foretaget udbetalinger til skibskreditfonden i henhold til afgivne garantier eller kautioner som følge af, at betalinger fra udlandet er udeblevet. Disse udbetalinger er pr. 31. december 1985 opgjort til ca. 300 mill. kr. Årsagen til, at betaling ikke er indgået til skibskreditfonden, er for langt størstedelens vedkommende, at nogle udviklingslande ikke har været i stand til at opfylde deres forpligtelser i fremmed valuta.

Hvad angår de lande, hvor der allerede er foretaget indfrielse, må det påregnes, at yderligere udbetalinger kan beløbe sig til ca. 200 mill. kr. i de nærmeste år. Eksportkreditrådet har endnu ikke afskrevet disse tilgodehavender, og derfor er der ikke konstateret endelige tab.

Herudover kan jeg oplyse, at eksportkreditrådet forventer tab som følge af, at en reder i Hongkong er gået konkurs. Det er ikke muligt på indeværende tidspunkt at opgøre størrelsen af tabet, men efter de foreliggende oplysninger skønnes tabet at kunne blive på op til 200 mill. kr.

Kaj Poulsen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, for i den debat, vi har om finansieringsordninger for nybyggede skibe på de danske skibsværfter, er det afgørende, om man har erfaring for, hvilken risiko staten og skibskreditfonden har løbet, og hvad den bliver, hvis man ændrer disse ordninger. Jeg vil takke ministeren for, at han kunne bekræfte, at skibskreditfonden og staten ikke har lidt tab på nogen kommerciel ordre på så meget som en eneste øre i den tid, ordningen har fungeret. Det synes jeg er væsentligt i forhold til den debat, vi skal have om skibsværfternes problemer.

Supplerende vil jeg gerne spørge ministeren, om han kan oplyse enten præcist eller omtrentligt, hvilken kapital skibskreditfonden har opsamlet i sin reservefond på grundlag af de finansieringer, den har deltaget i.

Industriministeren (Stetter):

Jeg har faktisk forudset dette tillægs-spørgsmål, og jeg kan oplyse hr. Kaj Poulsen om, at egenkapitalen pr. 31. december 1984 – jeg har det ikke for 1985 – udgør 2,6 mia kr. og garantikapitalen 0,3 mia kr., altså en formue på i alt 2,9 mia kr.

Danmarks Skibskreditfond er en selvejende institution med en ansvarlig bestyrelse på 9 medlemmer. Det er bestyrelsen, der afgør skibskreditfondens regler for udlån, og det er altså også på grundlag af disse regler, denne formue er opbygget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 553

2) Til *industriministeren* af:

Kaj Poulsen (S):

»Hvad er baggrunden for, at ministeren ikke ønsker at afhjælpe værftskrisen med bedre finansiering på skibskreditområdet?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren har nu gennem længere tid afvist at ændre kravene om sidegaranti på skibe kontraheret af udenlandske redere på danske værfter.

Industriministeren (Stetter):

I begrundelsen for spørgsmålet gås der ud fra, at jeg har afvist at ændre reglerne om skibskreditfondens krav om sidegaranti på skibe kontraheret ved danske værfter, og jeg må derfor antage, at spørgsmålet drejer sig om dette emne.

Påstanden i spørgsmålet er ikke rigtig. Jeg kan oplyse, at skibskreditfonden i efteråret 1985 fik industriministeriets godkendelse af vedtægtsændringer. Efter de gennemførte ændringer er skibskreditfonden ikke længere bundet af de tidligere vedtægters strenge krav om sidesikkerhed, men kan nu foretage en individuel risikovurdering, som man lægger til grund for kravene om sidesikkerhed.

Jeg kan tilføje, at eksportkreditrådet, som behandler ansøgning om statsgaranti for eksportordrer, efter de gældende retningslinjer har fri adgang til at foretage en individuel vurdering af risikoen ved en garanti og kun stiller krav om supplerende sikkerhed, når rådet skønner, at der er behov derfor. Eksportkreditrådet kan ikke stille garantier for danske redere kontraheringer ved danske værfter. For at ligestille danske redere med udenlandske ved kontrahering på danske værfter har vi ved lov af 4. december 1985 etableret en garantiordning med en garanti-

[Industriministeren]

ramme på 500 mill. kr. i forbindelse med kontraheringer inden udgangen af indeværende år.

Kaj Poulsen (S):

Også her vil jeg gerne takke ministeren for svaret. Når jeg i begrundelsen har skrevet, at ministeren har afvist det, hænger det sammen med, at vi jo har haft debatter både her i salen og ude omkring i landet, hvor ministeren har sagt, at han ikke kunne gøre mere, fordi det var en selvejende institution.

Men jeg takker for den åbning, der her var i ministerens svar, en åbning, der altså gik ud på, at man nu i skibskreditfonden kan lave en individuel risikovurdering af de enkelte projekter. Denne individuelle risikovurdering er hidtil gået ud på – og vi har ikke hørt signaler om ændringer – at man ønsker en sidesikkerhed på 50 pct. ud over et skibs værdi, en ordning, der har gjort, at Danmark i det sidste par år har mistet ordrer for milliarder.

På baggrund af det svar, ministeren gav på spørgsmål nr. S 552 – altså det, vi lige har behandlet om, at der ikke har været tab på kommercielle ordrer overhovedet i skibskreditens historie – er ministeren så enig med skibskreditfondens bestyrelse i, at denne individuelle risikovurdering skal have et sådant omfang, at man skal kræve 50 pct. ud over skibets værdi i sikkerhed, eller vil ministeren på den baggrund være skibskreditfondens bestyrelse behjælpelig med en lovændring?

Industriministeren (Stetter):

Som jeg nævnte i forbindelse med det foregående svar, er Danmarks Skibskreditfond en selvejende institution, og det er ikke således, at jeg har kompetence til at øve indflydelse på bestyrelsens afgørelser. Jeg kan ikke sige, om bestyrelsen vil nyoverveje situationen. Det er som sagt den, der afgør skibskreditfondens regler for udlån, også hvor stor formue man ønsker at have liggende som garanti for de udstedte skibsobligationer. Men jeg kan da sige, at både Skibsværftsforeningen og Danmarks Rederiforening er repræsenteret i denne bestyrelse, og hvis man fra branchens side ønsker at overveje disse spørgsmål, går jeg ud fra, at de vil blive fremført på rette sted, og det er som sagt i skibskreditfondens bestyrelse.

Kaj Poulsen (S):

Vi kan ikke leve med, at industriministeren gentagne gange, når vi debatterer disse problemer, tror, at ministeren ikke selv må tage initiativ til noget som helst, men skal vente på, hvad andre gør i denne sag. Det, vi taler om her, drejer sig om i tusindvis af arbejdspladser, om i tusindvis af familiers velfærd. Nu må ministeren snart finde ud af, at det ikke er forbudt for industriministeren selv at tage initiativ.

Jeg fik ikke svar på det andet spørgsmål, jeg stillede. Jeg er meget vel klar over, at der her er tale om en selvejende institution, som bygger på et lovgrundlag vedtaget her i folketinget, og at ministeren derfor ikke har den fornødne kompetence. Det er korrekt, og det kan jeg bekræfte, men jeg spurgte på den baggrund, om ministeren vil tage initiativ til at få ændret loven, således at ministeren på den måde kan være bestyrelsen i skibskreditfonden behjælpelig med at få disse vanvittige krav om sidegaranti fjernet.

Erenbjerg (S):

Vil ministeren overveje at gå ind i en garantistillelse for det manglende antal anparter i de to projekterede borerigge på Nakskov Skibsværft? Hvis dette projekt ikke bliver gennemført, eller hvis der ikke tilføres værftet andre ordrer, vil det betyde, at en tredjedel af husstandene på Vestlolland pr. 1. april er uden arbejde.

Industriministeren (Stetter):

Jeg har allerede oplyst, at der er sket ændringer med hensyn til skibskreditfondens krav om sidesikkerhed. Jeg agter ikke at fremsætte forslag til ændringer i denne ordning, men jeg har da ikke spor imod, at andre i salen eventuelt har sådanne tanker. Jeg mener, man må overlade det til den ansvarlige bestyrelse at træffe de nødvendige dispositioner, og jeg behøver ikke at gøre opmærksom på, at folketinget jo ikke kan konfiskere den formue, som ligger i denne selvejende institution, uden at yde fuld erstatning.

Hvad angår hr. Erenbjergs spørgsmål, er jeg fuldstændig klar over, at Nakskov Skibsværft har alvorlige problemer, fordi Difko ikke har været i stand til at sælge de anparter, som er udbudt i forbindelse med finansieringen af de omtalte to borerigge. Jeg har

[Industriministeren]

ikke nogen tanke om at træde ind med en garanti over for disse manglende anparter. Det må nu engang være markedet, der bestemmer, om der er brug for at bygge disse to borerigge.

Kaj Poulsen (S):

Så fik vi jo opklaret, at begrundelsen for mit spørgsmål var rigtig, nemlig at ministeren gennem længere tid har afvist at ville ændre noget. Ministeren vil ikke tage initiativ til noget. Ministeren vil ikke fremsætte forslag om ændringer, fordi ministeren ikke mener, at danske værfter skal have mulighed for at bygge skibe.

Men når ministeren nu ikke vil fremsætte lovforslag, må jeg så have lov til at spørge, om han i lighed med, hvad tidligere industriministre har gjort, vil tage en forhandling med skibskreditfondens bestyrelse med henblik på at få ændret de vanvittige krav om sidegaranti.

Erenbjerg (S):

Når ministeren nu siger, at han ikke vil gå ind i nogen overvejelser om en statslig garantistillelse, må jeg spørge: hvilke andre initiativer vil ministeren som den ansvarlige for udviklingen af dansk skibsbygningsindustri tage?

Industriministeren (Stetter):

Hr. Kaj Poulsens konklusioner af denne meningsudveksling har jeg ikke noget ansvar for. Jeg er naturligvis rede til at diskutere alle former for nye finansieringsordninger, også med skibskreditfondens bestyrelse, men henvendelsen må komme derfra.

Jeg kan tilføje, at vi ikke kan gå med til ordninger, som fører til uoverskuelige fremtidige byrder for skatteyderne.

Hvad angår hr. Erenbjergs spørgsmål, kan jeg sige, at jeg er den parlamentarisk ansvarlige for dansk industri, men det er ejerne, der har det egentlige ansvar for den enkelte virksomhed, og det spørgsmål, som bliver rettet til mig om alternative muligheder, må naturligvis med rette stilles til ejerne af Nakskov Skibsværft.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 367

Qvist Jørgensen: spm. nr. S 398

Poulsgaard: spm. nr. S 405

Jes Lunde: spm. nr. S 413 og 443

Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 423

Thoft: spm. nr. S 432, 484-486, 489, 499, 502, 505 og 515

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 437, 456, 457, 459, 461, 479, 482, 493, 495-498, 504 og 519

Lenger: spm. nr. S 438, 464, 475-478 og 516

Anne Grete Holmsgård: spm. nr. S 441

Estrup: spm. nr. S 442

Inger Harms: spm. nr. S 447 og 448

Birthe Hansen: spm. nr. S 449, 450 og 507

Albrechtsen: spm. nr. S 462, 474, 506 og 511

Bernhard Baunsgaard: spm. nr. S 469, 470 og 481

Stavad: spm. nr. S 471-473

Jytte Andersen: spm. nr. S 480 og 491

Dohrmann: spm. nr. S 483

Annelise Gotfredsen: spm. nr. S 488 og 510

Erenbjerg: spm. nr. S 492

Tommy Dinesen: spm. nr. S 494 og 500

Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 508

Spm. nr. S 367

Til indenrigsministeren (3/12 85) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren foranledige en undersøgelse af de eksisterende vaccinationstilbud, hvoraf det fremgår, i hvilket omfang de bruges, hvad årsagen er til en eventuelt manglende anvendelse, i hvilken regie vaccinationerne foretages, og hvilke udgifter der er knyttet til vaccinationen, samt foretage en vurdering af, om systemet kan forbedres set i forhold til den beskyttelse af borgerne, der ligger i dette forebyggende sundhedsarbejde?«

Begrundelse

[Tove Lindbo Larsen]

Ofte diskuteres spørgsmålet om en udvidelse af vaccinationsprogrammer og disses effektivitet.

Senest omtales i Ugeskrift for Læger den 2. december 1985 en undersøgelse af dækningsgraden for difterivaccination samt en beklagelse over, at sundhedsstyrelsen ikke har publiceret skolelægeordningens statistik over vaccinationer siden 1977-78. Der er således behov for en oversigt over vaccinationsprogrammernes dækningsgrad og deres effektivitet samt for en vurdering af det forebyggende sundhedsarbejde, der knytter sig hertil.

Svar (10/12 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det profylaktiske børnevaccinationsprogram består i dag af følgende komponenter:

1. Kighostevaccination, der gives, når barnet er 5 uger, 9 uger og ca. 10 måneder.
2. Di-Te-Pol-vaccination, der gives, når barnet er 5 måneder, 6 måneder og 15 måneder.
3. Oral poliovaccination, når barnet er 2, 3 og 4 år.

De fleste af vaccinationerne er knyttet til de profylaktiske børneundersøgelser, der foretages hos praktiserende læge, der ligeledes

udfører vaccinationerne. Ifølge oplysninger fra sygesikringens forhandlingsudvalg var udgiften til børnevaccinationer i hele landet på 11,9 mill. kr. i 1983.

Udnyttelsesgraden af børnevaccinationerne i Danmark har altid været god. Der vedlægges kopi af sygesikringsstatistik 1983 udgivet af sygesikringens forhandlingsudvalg i 1985, side 203-206.

Sundhedsstyrelsen har tidligere som statistisk grundlag for vurderingen af børnevaccinationernes tilslutningsprocent benyttet sig af skolelægestatistikken. Denne er opgivet, efter at sygesikringens forhandlingsudvalg har indført statistik på området, idet denne statistik er mere sikker.

Den oversigt, der efterlyses i spørgsmålet, eksisterer således allerede.

Bilag

Børnehelbredsundersøgelser.

Børnehelbredsundersøgelserne strækker sig tidsmæssigt fra første undersøgelse, når barnet er 5 uger, herefter når barnet er 5 måneder, 10 måneder, 15 måneder, 2 år, 3 år, 4 år, og sidst som 5-årig.

Udgifterne til børnehelbredsundersøgelser var i 1983 43,7 mill. kr. i hele landet, og der blev foretaget 394.439 forebyggende børneundersøgelser, jfr. tabel B.3.2.

Tabel B.3.2. Børnehelbredsundersøgelser. 1983. Hele landet.

Børneundersøgelser	Antal	Udgift (kr.)
1. undersøgelse, når barnet er 5 uger	49.013	5.432.427
2. undersøgelse, når barnet er 5 mdr.	48.288	5.350.613
3. undersøgelse, når barnet er 10 mdr.	48.185	5.334.549
4. undersøgelse, når barnet er 15 mdr.	48.895	5.419.333
5. undersøgelse, når barnet er 2 år	49.572	5.490.644
6. undersøgelse, når barnet er 3 år	49.961	5.533.636
7. undersøgelse, når barnet er 4 år	50.132	5.553.102
8. undersøgelse, når barnet er 5 år	50.393	5.581.989
Børneundersøgelser i alt	394.439	43.696.293

Det er muligt at få et overblik over, i hvilket omfang tilbuddet om børneundersøgelser er blevet udnyttet, ved at sætte antallet af udførte børnehelbredsundersøgelser i relation til det samlede børnetal i de aktuelle aldersgrupper.

Tabel B.3.3. omfatter hele landet og viser antallet af børneundersøgelser, antallet af børn i de respektive aldersgrupper samt udnyttelsesprocenten for børneundersøgelser.

Fra 1982 til 1983 er antallet af børneundersøgelser faldet fra 408.338 til 394.439.

[Indenrigsministeren]

Dette fald skyldes, dels at antallet af børn er faldet, dels at udnyttelsesprocenten er blevet mindre. I 1982 var udnyttelsesprocenten på 89,2. I 1983 er den på 88,8.

Tabel B.3.3. Udnyttelsen af børneundersøgelser. 1983. Hele landet.

Undersøgelse	Antal børn i pågældende aldersgruppe ¹⁾	Antal undersøgelser	Udnyttelsesprocent
5 ugers undersøgelse	50.994	49.013	96,1
5 mdr.s undersøgelse	51.593	48.288	93,6
10 mdr.s undersøgelse	52.342	48.185	92,1
15 mdr.s undersøgelse	52.894	48.895	92,4
2 års undersøgelse	55.251	49.572	89,7
3 års undersøgelse	58.422	49.961	85,5
4 års undersøgelse	60.772	50.132	82,5
5 års undersøgelse	62.137	50.393	81,1
I alt	444.405 ²⁾	394.439	88,8

¹⁾ Kilde: Statistisk tabelværk. Befolkningen i de enkelte kommuner. 1. januar 1983 og 1. januar 1984.

²⁾ Angiver ikke antal børn i alderen 0-6 år, men patientunderlaget for børneundersøgelser, som er større end antallet af børn, idet børnene kan få flere undersøgelser i løbet af året.

Børnevaccinationer.

Følgende vaccinationer kan gives: kighostevaccinationer, når barnet er 5 uger, 9 uger og ca. 10 måneder, Di-Te-Pol-vaccinationer, når barnet er 5 måneder, 6 måneder og 15 måneder, samt orale polio vaccinationer, når barnet er 2 år, 3 år og 4 år.

I 1983 var udgiften til børnevaccinationer i hele landet på 11,9 mill. kr.

Af tabel B.3.4. fremgår antallet af børnevaccinationer udført i almen praksis i hele

landet i 1983 samt tilhørende udgift.

1. kighostevaccination udføres typisk i forbindelse med 5 ugers børneundersøgelsen, 1. Di-Te-Pol-vaccination i forbindelse med 15 måneders undersøgelsen og de tre polio vaccinationer i forbindelse med henholdsvis 2, 3 og 4 års børneundersøgelserne.

Udnyttelsesgraden for børnevaccinationer er vist i tabel B.3.5.

Af tabellen fremgår, at næsten alle børn får foretaget børnevaccinationer.

Tabel B.3.4. Børnevaccinationer. 1983. Hele landet.

Børnevaccinationer	Antal	Udgift (kr.)
1. kighostevaccination, når barnet er 5 uger	48.879	1.225.363
2. kighostevaccination, når barnet er 9 uger	46.681	1.170.454
3. kighostevaccination, når barnet er ca. 10 mdr.	44.992	1.126.549
1. Di-Te-Pol-vaccination, når barnet er ca. 5 mdr.	50.714	1.270.843
2. Di-Te-Pol-vaccination, når barnet er 6 mdr.	48.100	1.205.145
3. Di-Te-Pol-vaccination, når barnet er 15 mdr.	51.720	1.296.122
1. orale polio vaccination, når barnet er 2 år	54.303	1.360.228
2. orale polio vaccination, når barnet er ca. 3 år	58.353	1.461.433
3. orale polio vaccination, når barnet er ca. 4 år	70.192	1.757.092
Børnevaccinationer i alt	473.934	11.873.229

[Indenrigsministeren]

Tabel B.3.5. Udnyttelsen af børnevaccinationer. 1983. Hele landet.

Vaccination	Antal børn i pågældende aldersgruppe ¹⁾	Antal vaccinationer	Udnyttelsesprocent
1. kighoste (5 uger)	50.994	48.879	95,9
2. kighoste (9 uger)	51.144	46.681	91,3
3. kighoste (10 mdr.)	52.342	44.992	86,0
1. Di-Te-Pol (5 mdr.)	51.593	50.714	98,3
2. Di-Te-Pol (6 mdr.)	51.743	48.100	93,0
3. Di-Te-Pol (15 mdr.)	52.894	51.720	97,8
1. orale polio vaccination, når barnet er 2 år	55.251	54.303	98,3
2. orale polio vaccination, når barnet er 3 år	58.422	58.353	99,9
3. orale polio vaccination, når barnet er 4 år	60.772 ²⁾	70.192	115,5

¹⁾ Kilde: Statistisk tabelværk. Befolkningen i de enkelte kommuner. 1. januar 1983 og 1. januar 1984.

²⁾ På grund af mangel på polio vaccine i 1979 må det skønnes, at antallet af 3. orale polio vaccinationer i 1983 er unaturligt højt. Der er således omtrent 10.000 flere ydelser, end der er børn i den aktuelle aldersgruppe.

Spm. nr. S 398

Til indenrigsministeren (10/12 85) af:

Qvist Jørgensen (S):

»Giver artikler i henholdsvis Ugeskrift for Læger den 9. december 1985 og Aktuelt den 10. december 1985 om forgiftningsdødsfald i Danmark efter indtagelse af morfin fra opiumsvalmuer ministeren anledning til at re-
 vurdere sin tidligere opfattelse med hensyn til at fastholde lovligheden af dyrkning af opiumholdige valmuer?«

Begrundelse

Det er min opfattelse, at vi nu har fået en præcis opgørelse over antallet af dødsfald, hvor opiumsvalmuer spiller en væsentlig rolle. Dog skal man erindre sig, at med den eksisterende registrerings- og undersøgelsesmetode må man anse tallet (7) som et absolut minimumstal.

Undersøgelsen bekræfter med al ønskelig tydelighed, at de partiers ordførere, der har henstillet til ministeren at indføre et forbud, har fået ret.

Vi kan ikke acceptere, at flere unge skal dø som følge af indtagelse af danskdyrkede valmuer.

I den sammenhæng erindres om, at høje-
 steret har strammet reglerne om cannabisplanter, der indeholder betydelig mindre mængder euforiserende stoffer.

Svar (15/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Som jeg tidligere har oplyst, er der i indenrigsministeriet overvejelser i gang vedrørende den fremtidige retsstilling for opiumsvalmuer. Ministeriet har i forbindelse hermed kontakt til social-, landbrugs- og justitsministerierne samt sundhedsstyrelsen. Jeg forventer, at overvejelserne kan afsluttes i nær fremtid. Når resultatet af overvejelserne foreligger, vil jeg orientere folketingets kommunaludvalg herom.

Spm. nr. S 405

Til ministeren for offentlige arbejder (11/12 85) af:

Poulsgaard (FP):

»Mener ministeren, at når han afslår at yde hjælp til de stormflodsramte på Vestkysten, så er det i overensstemmelse med det svar, han gav spørgeren den 20. november 1985, hvor han udtrykte den største sympati

[Poulsgaard]

med og velvilje over for ansøgninger, der kom ind til ministeriet?»

Begrundelse

Det er for alle andre end ministeren fuldstændig uforståeligt, at folk på Vestkysten kan få hjælp til at udbedre de skader, de var udsat for under stormflodskatastrofen, men at folk på Vestkysten derimod ikke kan få en øre. Bl.a. kan man jo nævne den mand, der mistede 16 kvier. Også utallige andre personer vil have svært ved at forstå den afgørelse, ministeren har truffet.

Svar (17/12 85):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

I mit svar til hr. Poulsgaard den 20. november 1985 på spørgsmål nr. S 267 gav jeg udtryk for den opfattelse, at der ikke den 6. november 1985 på den jyske vestkyst havde foreligget en så usædvanlig situation, at den offentlige godtgørelsesordning i stormflodstilfælde burde sættes i funktion. Jeg sagde samtidig, at situationen den 7. november 1985 på den jyske østkyst og i Limfjordsområdet efter de oplysninger, som jeg havde, derimod måtte betragtes som ekstraordinær. De senere modtagne oplysninger har bekræftet det rigtige i denne forskellige bedømmelse af de to områder.

Jeg kan derfor bekræfte, at min senere henvendelse til finansudvalget om statshjælp til den østjyske kyst og Limfjordsområdet er i overensstemmelse med den vurdering, som jeg gav udtryk for den 20. november 1985 i folketinget.

Spørgsmålet om den geografiske begrænsning for godtgørelsesordningen i anledning af stormen den 6. og 7. november 1985 har jeg haft lejlighed til i et samråd at redegøre for over for folketingets udvalg om offentlige arbejder. Udvalget tog min redegørelse til efterretning.

Spm. nr. S 413

Til *landbrugsministeren* (11/12 85) af:

Jes Lunde (SF):

»Kan ministeren oplyse, i hvilke bygninger der er oplagret EF-korn i Pandrup kommune?«

Svar (8/1 86):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

EF-direktoratet foretager på landbrugsministeriets vegne interventionsopkøb af landbrugsprodukter og indgår i denne forbindelse kontrakter med enkeltpersoner og virksomheder om oplagring af disse produkter.

EF-direktoratet har for tiden kontrakt om oplagring af korn med en enkelt lagerholder i Pandrup kommune. Lageret er beliggende på Hjulmagervej 12 i Pandrup. På denne adresse er der oplagret to partier byg på i alt 3.601.728 kg.

Spm. nr. S 423

Til *finansministeren* (13/12 85) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Hvornår vil regeringen tage initiativ til at sikre de offentligt ansatte reelle muligheder for efter- og videreuddannelse?«

Begrundelse

Efter- og videreuddannelse af de offentligt ansatte er en del af regeringens planer for modernisering af den offentlige sektor. Som påpeget i tidligere spørgsmål kniber det dog med at få gennemført en bredere uddannelsesvirksomhed på grund af de stramme budgetter. Indførelsen af gebyrer for kurser på forvaltningshøjskolen er i en del statsinstitutioner blev brugt som argument for ikke at sende medarbejdere på kursus og har bl.a. bevirket, at et forvaltningsfagligt grundkursus i Ålborg er blevet aflyst.

De stramme budgetter rammer også efter- og videreuddannelsesaktiviteten på biblioteksskolen, der til en række kurser må afvise ansøgere. Især afvises mange ansøgere til skolens EDB-kurser. Til det grundlæggende EDB-kursus, der også er adgangsvej til videre kurser, var der til de fire planlagte kurser i København med 72 pladser over 300 ansøgere. Derudover er der allerede forhåndstilmeldt en del til de tilsvarende kurser i efteråret, hvoraf der dog kun gennemføres to i København. Kapaciteten er derfor alt for ringe til at opfylde det store behov for ikke mindst uddannelse til den nye teknologi. Især forskningsbibliotekerne har enten fået eller får EDB i stort omfang, og personalet har derfor et væsentligt behov for uddannelse, hvis det

[Elisabeth Bruun Olesen]

skal være i stand til at udnytte den ny teknologiske muligheder og give brugerne en bedre service.

Hvis der ikke snart økonomisk sikres ordentlige muligheder for efter- og videreuddannelse, vil uddannelsen gå mere eller mindre i stå. Det er umuligt at planlægge bredere uddannelse af personalet, hvis de økonomiske rammer gør, at det kan tage 10-20 år at få uddannet hele personalet i en institution.

Hvis regeringen ikke snart tager uddannelsesproblemerne alvorligt, må dens moderniseringsplaner opfattes som fup og svindel.

Svar (13/1 86):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Som anført i svar på tidligere spørgsmål fra spørgeren, senest på spørgsmål nr. S 131, har de ansatte i den offentlige administration reelle muligheder for efter- og videreuddannelse.

Den fortsatte vækst i Danmarks forvaltningshøjskoles aktivitetsniveau tyder på, at nedgangen i statens og kommunernes generelle tilskud til forvaltningshøjskolen er mere end opvejet af øgede udgifter til uddannelse på de enkelte offentlige institutioners budgetter.

Denne udvikling bekræftes også af en undersøgelse foretaget ved institut for organisation og arbejds sociologi, handelshøjskolen i København. For statens vedkommende synes der ifølge undersøgelsen at være tale om en fordobling af de afsatte ressourcer til efteruddannelse i 1986 målt i forhold til 1983.

Et eksemplar af undersøgelsesrapporten vedlægges.*)

For så vidt angår Danmarks biblioteksskole bekræfter kulturministeriet, at skolen på grund af fuld kapacitetsudnyttelse ikke har kunnet imødekomme den store søgning til EDB-kurserne. Skolen er ved optagelsen af deltagere opmærksom på de særlige behov for EDB-uddannelse for forskningsbibliotekernes personale.

Spm. nr. S 432

Til *forsvarsministeren* (18/12 85) af:

Thoft (SF):

*) Ikke optrykt her.

»Hvilke kontrolcheck foretages i forbindelse med behandlingen af en optagelsesansøgning om at være frivilligt medlem af hjemmeværnet, fra hvilke typer kilder indhentes hjemmeværnsregionerne oplysninger om ansøgere, og findes der særlige regler, som forhindrer fagligt aktive, f.eks. medlemmer af Fælles Kurs Klubben eller SFs fagklubber, i at blive optaget i hjemmeværnet?«

Begrundelse

Hjemmeværnsregion 4 i Odense har ifølge Ekstra Bladet den 18. december 1985 først optaget en 41-årig mand for derefter at afvise denne igen. Da den pågældende af sine omgivelser beskrives som mentalt ligevægtig og ædruelig, og da den pågældende ikke er straffet for voldsforbrydelser eller anden kriminalitet, forekommer det overraskende, at han først optages og dernæst afvises.

Spørgeren har derfor rejst den konkrete sag i forsvarsudvalget for – om nødvendigt i fortrolig form – at få den konkrete begrundelse for, at den pågældende er afvist. Men sagen tyder på, at hjemmeværnsregionerne har mulighed for at trække på kartoteker over bl.a. fagligt aktive, idet den pågældende er medlem af Fælles Kurs Klubben og som samfundsengageret borger deltager i den offentlige debat.

Svar (10/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

De generelle optagelseskrav for frivillige i hjemmeværnet fremgår af lov om hjemmeværnet § 9, hvoraf bl.a. følger, at de pågældende skal være egnede til tjeneste i hjemmeværnet og være værdige til den agtelse og tillid, som tjenesten forudsætter.

Der lægges ved optagelsesbegæringers behandling i særlig grad vægt på, at der i hjemmeværnet kun optages personer, som samfundet med tryghed tør overlade våben og ammunition.

Det er de i lovens § 10 nævnte distriktsudvalg, der træffer afgørelse om optagelse som frivillig i hjemmeværnet. Udvalgene, der er udgået af det kommunale selvstyre, har til opgave ud fra rent samfundsmæssige synspunkter at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgere bør have adgang til at forrette tjeneste i hjemmeværnet, primært under hensyntagen

[Forsvarsministeren]

til den dermed følgende forpligtelse til at opbevare våben og ammunition.

Grundlaget for afgørelser om optagelse udgøres af:

- indhentet straffeattest,
- eventuelle oplysninger om værnepligtstjeneste,
- ansøgerens egne helbredsoplysninger, efter behov suppleret med eventuelle lægeattester og hjemmeværnslægens udtalelse,
- forhåndskendskab til eller fremskaffede oplysninger om ansøgeren i det omgivende samfund.

De nævnte oplysninger kan bl.a. vedrøre ansøgerens eventuelle psykiske ustabilitet, overdrevent spiritusforbrug eller eventuelle tendenser til aggressiv og voldelig adfærd.

Hverken distriktsudvalgene eller hjemmeværnets myndigheder har ud over det allerede anførte adgang til nogen form for registre og fører heller ikke sådanne selv.

Ansøgere erklærer sig ved deres underskrift på »Begøring om optagelse som frivillig i hjemmeværnet« indforstået med, at deres personlige forhold undersøges.

Det skyldes en beklagelig administrativ fejl, at der i den aktuelle sag, som der er henvist til i begrundelsen for spørgsmålet, først er meddelt ansøgeren optagelse og efterfølgende givet afslag.

Der er ingen regler om og intet til hinder for optagelse af fagligt aktive i hjemmeværnet.

Spm. nr. S 437

Til *forsvarsministeren* (19/12 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvorfor gives der ikke begrundelse for afslag fra distriktsudvalget, der vurderer ansøgninger til hjemmeværnet, så ansøgeren bliver bekendt med, hvad der har begrundet afvisningen?«

Begrundelse

En mand fra Sydfyn er blevet nægtet optagelse i hjemmeværnet uden begrundelse, hvilket tilsyneladende er almindelig praksis. Afslaget må formodes at bero på en eller anden form for undersøgelse af personen, som distriktsudvalget har foretaget.

Svar (10/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

De distriktsudvalg, der er nævnt i § 10 i lov om hjemmeværnet, har til opgave ud fra samfundsmæssige synspunkter og hensyn at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgere bør have adgang til at forrette tjeneste i hjemmeværnet, primært under hensyntagen til den hermed forbundne forpligtelse til at opbevare våben og ammunition, idet det er af afgørende betydning, at der i hjemmeværnet kun optages personer, som samfundet med tryghed tør overlade våben.

Distriktsudvalgene er uvildige og uafhængige instanser, hvis afgørelse efter § 10, stk. 1, i den nævnte lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Distriktsudvalgenes afgørelser om optagelse i hjemmeværnet må i en række tilfælde baseres på et skøn, hvor tvivl må medføre afslag af hensyn til sikkerheden omkring besiddelse af våben og ammunition. Det vil derfor ikke i alle tilfælde være hensigtsmæssigt at begrunde et afslag. Tilsvarende gælder afslag begrundet med helbredsmæssige årsager, som det ud fra et lægeligt synspunkt ikke vil være hensigtsmæssigt at oplyse om. Af hensyn til konsekvenserne gives derfor ikke begrundelse for afslag om optagelse i hjemmeværnet. Spørgsmålet har været påklaget til folketingets ombudsmand, som ikke har fundet anledning til at kritisere den anvendte praksis.

Der henvises i øvrigt til mit svar i dag på spørgsmål nr. S 432.

Spm. nr. S 438

Til *statsministeren* (19/12 85) af:

Lenger (VS):

»Kan statsministeren bekræfte, at pengeinstitutternes markedsføring af rejser til VM i fodbold er i strid med den henstilling om tilbageholdenhed i markedsføringen af forbrugs lån, som Nationalbanken rettede til pengeinstitutterne i forbindelse med regeringens »julepakke«?«

Begrundelse

Sekretariatschef i Nationalbanken Kirsten Morthorst udtaler den 18. december 1985 til Ritzaus Bureau, at pengeinstitutternes mar-

[Lønger]

kedsføring af forbrugslån til rejser til VM i fodbold ikke er helt i overensstemmelse med Nationalbankens henstilling om tilbageholdenhed.

Spørgeren ønsker oplyst, om det virkelig kan være rigtigt, at befolkningen ikke blot skal lide den tort at blive udsat for regeringens »julepakke«, men også skal affinde sig med, at der lægges hindringer i vejen for fodboldglade danskeres rejser til Mexico.

Meget vil den danske befolkning finde sig i. Men hvis »julepakken« viser sig også at omfatte dette, så foreligger der efter spørgere-ns mening en klar overskridelse af, hvad den danske befolkning stiltiende vil finde sig i.

Svar (10/1 86):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Som det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, er Nationalbanken af den opfattelse, »at pengeinstitutternes markedsføring af forbrugslån til rejser til VM i fodbold ikke er helt i overensstemmelse med Nationalbankens henstilling om tilbageholdenhed«. Jeg er enig i denne opfattelse, idet henstillingen om tilbageholdenhed vedrørende markedsføring bør gælde generelt.

Spm. nr. S 441

Til *forsvarsministeren* (19/12 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Vil ministeren sikre, at det nye afsnit om gasammunion i Fiskeriårbog 86 revideres – i samarbejde med miljøministeriet – så det fremgår klart, hvilke regler der gælder ved opfiskning af gasammunion?«

Begrundelse

Forsvarsministeren ville under forespørgslen om sennepsgassen den 10. december 1984 ikke svare på, om det nye afsnit i fiskeriårbogen om opfisket sennepsgas ville blive revideret, således at det kom i overensstemmelse med lovgivningen på området samt i overensstemmelse med de aftaler, der er truffet med miljøministeren, Forsvarsministeren kunne endvidere ikke oplyse, om forslaget havde været sendt til høring i miljøministeriet.

Spørgeren tillader sig at formode, at det er højst usandsynligt, at forslaget er udarbejdet i samarbejde med miljøministeren, og vil på denne baggrund bede forsvarsministeren sørge for, at afsnittet i fiskeriårbogen hurtigst muligt revideres, således at det klart fremgår, hvordan reglerne er, og således at det undgås, at det ansvar, der påhviler forsvaret i forbindelse med håndtering, ilandbringning m.v. af opfisket gasammunion, smides videre til kutternes besætning.

Sådan som den nu udkomne fiskeriårbog ser ud, skal man ganske enkelt gætte sig til, at der er dumpningsforbud, at det allerførste, skipper skal gøre, er at kontakte søværnet, så de kommer om bord på båden, og at besætningen ikke selv må berøre gasammunionen på grund af faren for gasskader.

Svar (9/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Som bekendt indeholder fiskeriårbogen blandt andet de love, bekendtgørelser m.v., der er relevante for fiskerne. I denne forbindelse kan nævnes loven om beskyttelse af havmiljøet med bestemmelser om dumpning og nøddumping.

Herudover indeholder fiskeriårbogen nu som tidligere en orientering om militære efterladenskaber, herunder krigsefterladenskaber, fiskerne kan risikere at opfiske, samt oplysning om de forholdsregler, fiskerne tilrådes at tage ved eventuel opfiskning. De nævnte efterladenskaber omfatter meget andet end gasammunion.

For så vidt angår Fiskeriårbogen 1986 angives det både i indledningen (side 339) og i det særlige afsnit om gasammunion (side 342), at der ved opfiskning skal afgives melding til nærmeste marinedistrikt eller søværnets operative kommando. Fiskerne tilrådes som hovedregel at stoppe indhivning og lade redskaberne gå, såfremt der under indhivning næres mistanke om, at redskaberne indeholder en suspekt ammunitions genstand.

Det er endvidere anført, at besigtigelse af opfisket gasammunion, der uobserveret er bragt om bord, bør foretages uden at berøre emnet (side 342), og det er understreget, at alle former for gasammunion både ved berøring og i luftform er yderst farlige for det menneskelige legeme (side 343).

[Forsvarsministeren]

Som noget nyt er det tillige i afsnittet oplyst, hvilke foranstaltninger der bør træffes, såfremt fiskeskipperen beslutter selv at ned-dumpe den gasammunion, der er opfisket og uobserveret bragt om bord. Disse anvisninger er medtaget, da det ikke kan udelukkes, at sådanne tilfælde, der er forekommet tidligere, også fremtidig vil indtræffe uanset advarslerne mod berøring af gasammunion. Det er derfor fundet rigtigst ikke at undlade at forklare fiskerne, hvorledes der ved enkle forholdsregler kan ydes en vis beskyttelse også i denne situation. Det understreges, at det under alle forhold – også i situationer, hvor søværnet har rådgivet – er fiskeskipperens ansvar, hvad der sker om bord i hans fartøj for så vidt angår besætningens og fartøjets sikkerhed.

Som af tidligere udgaver af fiskeriårbogen fremgår det således, hvilke regler der gælder for dumpning, og hvilke forholdsregler der bør iagttages af fiskerne, når opfiskning er sket. De forholdsregler, der er angivet, er ikke som antydnet i begrundelsen for spørgsmålet i uoverensstemmelse med lovgivningen på området og med de aftaler, jeg har indgået med miljøministeren.

Folketingets dagsorden af 11. december 1985 om behandling af opfisket gasammunion og dennes gennemførelse vil snarest blive drøftet med de involverede ministre, herunder miljøministeren. Der kan på baggrund heraf blive behov for at tydeliggøre teksten i fiskeriårbogen med henblik på næste udgave af bogen.

Spm. nr. S 442

Til *undervisningsministeren* (20/12 85) af:

Estrup (RV):

»Med hvilken begrundelse kræver ministeren, at økonomistudierne ved universiteterne i Århus og København skal afkortes fra 5½ år til 5 år, når der samtidig fra januar 1986 igangsættes en faglig uddannelse inden for metalområdet på 5½ år, som af initiativtagerne i erhvervslivet kaldes 90ernes metalarbejder?«

Begrundelse

Direktoratet for de videregående uddannelser har i henvendelser til Århus og Københavns universitet krævet, at den normere-

de studietid for oecon.- og polit.-studierne nedskæres fra 5½ år til 5 år. Fra begge uddannelser er der blevet protesteret under henvisning til, at dette uundgåeligt vil sænke det faglige niveau hos de færdige kandidater.

Direktoratet for de videregående uddannelser har ikke på noget tidspunkt givet en egentlig begrundelse for kravet om nedskæring. Det nærmeste, man kommer en sådan, er formuleringen i brevet af 5. marts 1985 til Århus universitet, hvori det hedder:

»Den normerede studietid for økonomisk kandidateksamen ændres til 5 år, således at varigheden af uddannelsen bliver den samme som varigheden af andre samfundsvidenskabelige uddannelser.«

Dette er en åbenbart urimelig begrundelse, eftersom længden af de samfundsvidenskabelige uddannelser er yderst forskellig. Med de for 1985 gældende normer kan eksempelvis nævnes: jurastudiet 4½ år, socialvidenskab og sociologi 5 år, økonomuddannelserne 5½ år, statskundskab, etnografi og kultursociologi 6 år.

Økonomuddannelserne hører til den meget lille gruppe af videregående uddannelser, der trods den almindelige aktivitetsnedgang i 1970'erne og trods opprioriteringen af den private sektor på den offentlige sektors bekostning ikke har stået over for beskæftigelsesproblemer. Uddannelserne har haft en sådan indbygget fleksibilitet, at færdiguddannede økonomer har kunnet finde beskæftigelse i det private erhvervsliv i takt med den ændrede efterspørgsel. Hverken for cand. polit.er eller cand. oecon.er har der derfor været nævneværdig arbejdsløshed i de sidste 20 år. Derfor forekommer det uforståeligt, at man nu vil ændre på studierne længde og dermed på deres kvalitet.

Forundringen bliver desto større, når man samtidig må konstatere, at der på initiativ af det private erhvervsliv sker en udvidelse og forlængelse af faglige uddannelser. Ifølge Dansk Metalarbejderforbund og Jernets Arbejdsgiverforening skal »fremtidens faglige uddannelser være lange, brede, mere teoretiske« (jfr. dagbladet Politiken den 19. december 1985). Derfor startes pr. 1. januar 1986 et 5½-årigt lærlingeuddannelsesforløb, som af initiativtagerne kaldes 90ernes metalarbejder. Det udtales direkte i den nævnte artikel, »at politikerne efterhånden er blevet bremseklo-

[Estrup]

ser for faglig uddannelse, der følger med den teknologiske udvikling«.

Spørgsmålet melder sig uundgåeligt, om undervisningsministeren fremover satser på en uddannelsesstruktur, hvor de faglige uddannelser er længere end de forskningsorienterede universitetsuddannelser.

Svar (9/1 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Indførelse af 5-årige kandidatuddannelser var et af punkterne i det reformarbejde, der blev sat i gang i midten af halvfjerdserne som led i en effektivisering og tilpasning af uddannelserne til arbejdsmarkedsforholdene.

Princippet om 5 års studietidsrammer er således fra 1985 indført ved de humanistiske kandidatuddannelser, og disse studietidsrammer er ligeledes gradvis indført på det samfundsvidenskabelige område. Det gælder således samtlige forvaltningsuddannelser ved Københavns universitet, Odense universitet, Roskilde universitetscenter og Ålborg universitetscenter. Hvad specielt angår statskundskabsstudiet ved Århus universitet, er studietidsrammen nedsat fra 6 til 5 år pr. 1. september 1985.

Det er min opfattelse, at nedsættelser af studietidsrammerne til 5 år kan ske uden mærkbare forringelser af de eksisterende uddannelser. Samtidig med indførelsen af kortere studietider lægger ministeriet vægt på, at der bliver større grad af valgfrihed på uddannelsernes senere trin, hvorved mulighederne for omstilling i takt med udviklingen på arbejdsmarkedet forbedres.

Jeg ser derfor ikke nogen begrundelse for at bevare længere studietidsrammer end 5 år ved polit.-studiet på Københavns universitet og oecon.-studiet ved Århus universitet, hvor studietidsnedsættelserne skal have virkning fra september 1986.

Spm. nr. S 443

Til indenrigsministeren (20/12 85) af:

Jes Lunde (SF):

»Vil ministeren ændre bemærkningerne til § 26 i forslag til lov om frikommuner (L 90), således at de midler, staten bevilger med den ene hånd, ikke opkræves med den anden?«

Begrundelse

Det fremgår af § 26 i lovforslaget, at miljøministeren bemyndiges til at godkende regler for frikommuneforsøg, der fraviger bestemmelser i lov om frigørelsesafgift.

Dette hilser spørgeren med tilfredshed, idet det bl.a. muliggør Nordjyllands amtskommunes Nordtekprogram.

I bemærkningerne til samme paragraf står der imidlertid, at udgifter til godkendte forsøg skal holdes inden for »de rammer for den samlede amtskommunale økonomi, der er truffet beslutning om«.

Det betyder, at støtten ingen værdi har, idet den trufne beslutning vedrørende amtskommunernes økonomi går ud på, at enhver afholdt udgift ud over budgettet for 1984 i praksis vil blive indrevet af staten.

En sådan politik vil bedst kunne karakteriseres som den rene Ebberød Bank.

Svar (15/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Frikommuneprojektet har til formål at give frikommunerne mulighed for at afholde forsøg med alternative opgaveløsninger og styreformer. Initiativ til forsøg udgår fra kommunerne, mens de centrale myndigheds rolle i al væsentlighed består i at fjerne retlige bindinger, som hindrer forsøgenes gennemførelse. Forsøg, der antaster borgerens retssikkerhed, sundhed eller velfærd, vil dog ikke kunne forventes godkendt. Det samme gælder forsøg med regeringens økonomiske politik og løn- og ansættelsesforhold.

Nordjyllands amtskommune har som led i frikommuneforsøget ønsket at få fjernet de retlige hindringer for anvendelse af midler fra frigørelses- og afståelsesafgiftsfondene til Nordtekprogrammet. Dette ønske foreslås imødekommet ved lovforslagets § 26.

Det har fra starten af frikommuneprojektet stået klart, at frikommuneforsøg skal gennemføres inden for rammerne af regeringens økonomiske politik. Frikommunerne omfattes derfor også af loven om ændring af forskellige lovbestemmelser om tilskud til kommuner og amtskommuner (L 580 af 19. december 1985).

Hvis fondsmidler ønskes anvendt til anlægsudgifter, vil tilskuddene således blive nedsat med 20 pct. Hensigten med lovindgrebet er at dæmpe overophedningen af bygge-

[Indenrigsministeren]

og anlægssektoren, og den afhænger jo ikke af, hvordan anlæggene finansieres.

Anvendes fondsmidlerne alene som tilskud til driftsudgifter, vil dette imidlertid *ikke* kunne føre til tilskudsnedsettelse. Det skyldes, at udbetalinger fra fondene skal konteres som indtægter for amtskommunen. Når disse indtægter herefter anvendes som driftsudgifter, vil amtskommunens nettoudgifter ikke vokse.

Det er altså ikke rigtigt, at de midler, staten bevilger med den ene hånd, opkræves af den anden. Jeg vil derfor ikke tage initiativ til at ændre bemærkningerne til lovforslaget § 26.

Spm. nr. S 447

Til *miljøministeren* (20/12 85) af:

Inger Harms (SF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at stoppe den illegale indførsel af gift fra Vesttyskland, der er fire gange så stærk som den, der må sælges i Danmark?«

Begrundelse

Det drejer sig især om sneglegiften mesuro, som i Danmark kun er en 1 pct.s blanding. Midlet var tidligere godkendt i 4 pct.s styrke i Danmark, men måtte kun anvendes i gartnerier og var således ikke godkendt til landbrug.

Der henvises i øvrigt til en artikel i Landbrugsmagasinet den 28. november 1985.

Svar (14/1 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Anvendelse af bekæmpelsesmidler er kun lovlig, såfremt midlerne er godkendt af miljøstyrelsen og som følge heraf forsynet med en dansk etiket.

Styrelsen er bekendt med, at der i et vist omfang indføres midler ulovligt over grænsen. I den anledning har styrelsen henvendt sig til toldvæsenet. Med henblik på at få bremset den illegale indførsel er der indgået aftale mellem toldvæsenet og kemikaliekontrollen.«

Spm. nr. S 448

Til *landbrugsministeren* (20/12 85) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren redegøre for proceduren, når en ejendom med landbrugspligt bliver eksproprieret med henblik på etablering af en vej, specielt når det viser sig, at vejen alligevel ikke bliver færdiggjort og taget i brug?«

Begrundelse

Det antages, at amtet har overtaget ejendommen med tilliggende jorder ved ekspropriationen. Arbejdet med vejen påbegyndes, men gøres aldrig færdig, da man fortryder vejens beliggenhed.

Nu er det, spørgeren gerne vil vide, hvad der skal ske med ejendommen og de tilliggende jorder. Kan amtet sælge uden hensyntagen til den landbrugspligt, der var på ejendommen, og som vel stadig skal fastholdes?

Svar (9/1 86):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Inddragelse af landbrugspligtige arealer til bymæssige formål og vejanlæg m.v. forudsætter tilladelse efter § 4 i landbrugsloven til ophævelse af landbrugspligten. Er der tale om en ikke-jordbrugsmæssig anvendelse, der ikke nødvendiggør ophævelse af landbrugspligten, kræver forholdet tilladelse efter landbrugslovens § 7 a, stk. 3.

Bestemmelserne i ekspropriationslove eller anden lovgivning tilsidesætter ikke de nævnte bestemmelser i landbrugsloven, medmindre der – som f.eks. ved særlige anlægslove eller på anden måde – inden ekspropriationen er sket en samlet afvejning af de samfundsmæssige interesser, herunder de jordbrugsmæssige. Spørgsmålet om den nødvendige tilladelse til ophævelse af landbrugspligten vil således f.eks. kunne være afklaret ved den procedure, der er fastlagt ved lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom, som ændret ved lov nr. 244 af 27. maj 1981.

Det påhviler efter denne lov ekspropriationskommissionen at indhente en jordbrugsmæssig vurdering af projektet fra landbrugsministeriet (jordfordelingskontoret), herunder om mulighederne for alternative linjeføringer

[Landbrugsministeren]

og gennemførelse af jordfordeling i forbindelse med anlægget.

Spørgsmålet om ophævelse af landbrugspligten vil endvidere i mange tilfælde være afklaret i forbindelse med en forudgående lokalplanprocedure.

Er der ved ekspropriation erhvervet landbrugspligtige arealer, der ikke medgår til ekspropriationsformålet, påhviler det den eksproprierende myndighed at afhænde disse i overensstemmelse med reglerne i landbrugsloven.

Det bemærkes, at der for så vidt angår hovedlandevejsanlæg er fastsat nærmere retningslinjer for samarbejdet mellem anlægsmyndigheden og landbrugsministeriet. Disse retningslinjer indeholdes i vejdirektoratets meddelelse nr. 21 af oktober 1981.

For andre vejanlæg er der i de senere år i stigende omfang etableret et samarbejde mellem anlægsmyndigheden og jordfordelingsmyndighederne i lighed med fremgangsmåden ved hovedlandevejsanlæg, og der kan i nær fremtid forventes fastsat nærmere regler om proceduren for sådanne vejanlæg i medfør af bestemmelsen i § 1, stk. 4, i landbrugsloven.

Spm. nr. S 449

Til indenrigsministeren (20/12 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke forsøgsarbejder der findes inden for den psykiatriske sektor, samt, hvis der ikke eksisterer forsøgsarbejde, tage initiativ til iværksættelse af relevante projekter med henblik på at få et kvalificeret overblik over, hvordan den fremtidige indsats på det psykiatriske område skal udmønte sig?«

Begrundelse

Indsatsen på det psykiatriske område i Danmark forekommer spørgeren helt afsporet.

Den ene afsløring efter den anden inden for den psykiatriske sektor har været en uhyggelig dokumentation af, at denne meget svage gruppe bydes aldeles uværdige forhold.

At befolkningen har krav på en politisk handlingsplan er indiskutabelt. Ministeren bedes derfor fremskaffe et kvalificeret materiale, som kan danne udgangspunkt for en

politisk stillingtagen til, om psykiatrien fortsat bare skal halte bagefter. Eller er der politisk vilje og evne til at byde de psykiatriske patienter menneskeværdige forhold?

Svar (10/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg er meget enig med spørgeren i, at der er et stort behov for at gøre en samlet indsats for at få forbedret og samordnet behandlings- og omsorgstilbuddene til mennesker med psykiske lidelser. Jeg finder det imidlertid af afgørende betydning, at en sådan samlet indsats kommer til at tage udgangspunkt i den viden og de erfaringer, som er i kommuner og amtskommuner samt i de private sygdoms- og sundhedsforeninger, og at initiativer til iværksættelse af konkrete, relevante forsøgsprojekter m.v. kommer derfra.

Betænkningen »Samordning i sundhedsvæsenet« (betænkning nr. 1044/85) afgivet af indenrigsministeriets samordningsudvalg i juni 1985 og den delrapport (appendiks C) om psykiatri, som udvalget afgav i september 1985, indeholder en række oplysninger om igangværende forsøgs- og omstillingsarbejder på det distriktspsykiatriske område.

Med udgangspunkt i samordningsudvalgets betænkning har jeg i skrivelse af 26. september 1985 til samtlige kommunalbestyrelser og amtsråd bedt om oplysninger om, hvilke omstillings- og samordningsaktiviteter der er iværksat eller planlagt bl.a. på det psykiatriske område. Jeg har bedt om, at oplysninger herom indsendes til indenrigsministeriet inden den 15. marts 1986.

Jeg vil endvidere på et møde den 21. januar 1986 med de private sygdoms- og sundhedsforeninger, herunder Landsforeningen Sindslidendes Vel, Galebevægelsen og landsforeningen Psykotiske Børns Vel, opfordre foreningerne til på samme måde som kommuner og amtskommuner inden den 15. marts 1986 at fremkomme med forslag til omstillingsinitiativer på de forskellige områder, herunder det psykiatriske område.

På grundlag af de indkomne oplysninger og forslag vil indenrigsministeriet udarbejde en rapport om omstillingsinitiativer, som jeg vil udsende i løbet af foråret 1986.

Jeg må fremhæve, at ansvaret for varetagelsen af behandlingen og omsorgen for mennesker med psykiske lidelser påhviler

[Indenrigsministeren]

amtskommunerne og kommunerne. Det er mit indtryk både fra amtskommunernes sygehusplaner og fra møder og drøftelser ude i landet, at der mange steder er megen opmærksomhed, om en bedre indsats på dette område.

På finansloven for 1986 er afsat 15 mill. kr. til forsøgsordninger inden for sundhedsområdet, herunder det psykiatriske område. Det er min opfattelse, at der med etableringen af denne forsøgspulje er skabt et vigtigt incitament til yderligere forsøgs- og omstillingsaktiviteter også på det psykiatriske område.

Spm. nr. S 450

Til indenrigsministeren (20/12 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren oplyse, om de nye tal, der er fremkommet i en redegørelse fra sundhedsstyrelsen, giver anledning til, at ministeren tager initiativ til at få nedbragt ventetiden for de mennesker, der venter på at få foretaget hjerteoperation?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 260 af 21. november 1985.

Foreløbigt svar (8/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Den i besvarelsen af spørgsmål nr. S 260 omtalte opgørelse af aktiviteten på det hjerte-kirurgiske område foreligger endnu ikke.

Jeg vil, når opgørelsen foreligger, vende tilbage til spørgsmålet.

Spm. nr. S 456

Til justitsministeren (27/12 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange mennesker er blevet sigtet for ulovligt at have skjult asylsøgere, der har fået afslag på deres ansøgninger?«

Begrundelse

I dagspressen og senest også i TV er der danskere, der åbent står frem og oplyser, at de bryder loven og skjuler asylsøgere, der har fået afslag på deres ansøgninger om asyl.

Denne åbenhed må lette politiet i dets arbejde med at sigte de personer, der åbent vedgår at have brudt loven. Ministeren bedes derfor oplyse, om politiet har sigtet nogen personer for ulovligt at skjule de asylsøgere, der har fået afslag.

Svar (9/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter udlændingelovens § 59, stk. 3, straffes bl.a. den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet, med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder.

Strafforfølgning mod personer for overtrædelse af den nævnte lovbestemmelse varetages af politimestrene, i København af politidirektøren.

Rigspolitichefen har oplyst, at politikredsene efter anmodning kan få bistand hos en af rigspolitichefens afdelinger til varetagelse af den omtalte opgave.

Rigspolitichefen har føjet til, at der hverken efter udlændingeloven eller efter anden lovgivning foretages en landsdækkende registrering af sigtelser for overtrædelser af udlændingelovens § 59.

Justitsministeriet har kendskab til to tilfælde, hvor der efter den nye udlændingelovs ikrafttræden er rejst sigtelse for overtrædelse af den omtalte bestemmelse.

Spm. nr. S 457

Til justitsministeren (27/12 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det et udtryk for manglende effektivitet, når politiet ikke er i stand til at finde de ca. 50 asylsøgere, der er udvist, og som skjules ulovligt af danske borgere, eller har opgaven en lav prioriteringsgrad?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen er der danske borgere, der bryder loven og tilsidesætter de afslag om asyl, der er meddelt. Alligevel er der tilsyneladende ikke fundet anledning til at gøre noget effektivt for at standse ulovlighederne.

Svar (9/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

[Justitsministeren]

I forlængelse af min besvarelse af spørgsmål nr. S 456 kan jeg oplyse, at politiet i henhold til retsplejelovens almindelige regler iværksætter efterforskning af egen drift eller efter anmeldelse, når der foreligger rimelig formodning om, at et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige, er begået.

Politiets efterforskning i sager om overtrædelse af udlændingelovens § 59 følger de sædvanlige regler for efterforskning af strafbare forhold. Bl.a. med henblik på at tilvejebringe en koordinering og effektivisering af efterforskningen af disse sager er der imidlertid indført en ordning, hvorefter de enkelte politikredse kan anmode en af rigspolitiets afdelinger om bistand til strafforfølgningen.

Bl.a. på baggrund af den seneste tids megen debat om disse sager og med henblik på en effektiv håndhævelse af reglerne også på dette område har jeg i øvrigt taget initiativ til en drøftelse med politiet af de særlige spørgsmål, som disse lovovertrædelser rejser.

Spm. nr. S 459

Til *socialministeren* (27/12 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det ministerens opfattelse, at pkt. 51 i socialministerens cirkulære af 29. marts 1976 bliver overholdt, når bestemt legetøj boykottes af pædagogerne som led i en politisk aktion?«

Begrundelse

Spørgsmålet er, om ministeren vil udstede et nyt cirkulære, såfremt ministeren ikke mener, at pædagogernes boykot af Legoklodser er omfattet af pkt. 51 i socialministerens cirkulære af 29. marts 1976, således at kommunerne vil kunne gribe ind over for den slags politiske aktioner. Der henvises til ministerens svar på spørgsmål nr. S 393.

Svar (10/1 86):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Som anført i socialministeriets svar af 19. december 1985 på spørgsmål nr. S 393 er der i socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne alene fastsat *vejledende regler* om ledelse og drift af daginstitutioner.

Det er min opfattelse, at pædagogernes boykot af bestemt legetøj som led i en politisk aktion ikke er i overensstemmelse med pkt. 51 i dette vejledende cirkulære.

Det er – som tidligere fremhævet – den enkelte kommunalbestyrelses ansvar at tilrettelægge, hvorledes forholdene skal være i institutionerne i kommunen. Kommunerne har således adgang til, i det omfang de ønsker det, at fastsætte forskrifter for institutionerne på dette område.

Spm. nr. S 460

Til *forsvarsministeren* (27/12 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor får det lokale distriktsudvalg, der skal godkende ansøgninger til hjemmeværnet, oplysninger fra, der kan medvirke til en vurdering af, om en ansøger kan optages i hjemmeværnet eller der skal gives afslag?«

Begrundelse

En mand fra Sydfyn er blevet nægtet optagelse i hjemmeværnet uden begrundelse, hvilket tilsyneladende er almindelig praksis, når der gives afslag. Afslaget må formodes at bero på en eller anden form for undersøgelse af personen foretaget af distriktsudvalget.

Svar (10/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Der henvises til mit svar af i dag på spørgsmål nr. S 432.

Spm. nr. S 461

Til *forsvarsministeren* (27/12 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke oplysninger skal være distriktsudvalget i hænde, for at man kan vurdere, om en ansøger kan accepteres inden for hjemmeværnet?«

Begrundelse

Tale om kartoteker og registrering af ansøgers private forhold har været draget ind i spørgsmålet om distriktsudvalgets vurdering af en ansøgning til hjemmeværnet. Derfor ønskes en konkret opstilling over de forhold,

[Pia Kjærsgaard]

der drages ind i vurderingen af en ansøgning til hjemmeværnet.

Svar (10/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Der henvises til mit svar af i dag på spørgsmål nr. S 432.

Spm. nr. S 462

Til forsvarsministeren (30/12 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Hvad agter regeringen at gøre ved det problem, at Danmark ikke kan regne med at få indflydelse på USAs – og eventuelt Storbritanniens – brug af atomvåben på dansk territorium?«

Begrundelse

Ministeren fastholdt under folketingsdebatten den 13. november 1985, at brugen af atomvåben (dvs. brugen af USAs og eventuelt Storbritanniens atomvåben i Europa) vil ske efter en politisk afgørelse på grundlag af konsultationer mellem NATO-landene. Denne teori indebærer jo også, at USA vil spørge Danmark, inden USA anvender atomvåben på dansk jord.

Desværre viser en lidt grundigere undersøgelse, at den danske regering ikke har fjernteste garanti for at blive hørt, før det sker.

For det første sikrer NATOs generelle retningslinier for brug af atomvåben kun konsultationer, hvis »tiden og omstændighederne tillader det«. Om rækkevidden af dette afgørende forbehold, som i praksis betyder, at USAs præsident står frit, kan bl.a. henvises til en amerikansk kongresstudie: »Authority to order the use of nuclear weapons«, Congressional Research Service, Library of Congress, december 1., 1975.

For det andet hindrer NATOs konsultationsprocedurer på intet tidspunkt, at USAs præsident beordrer Saceur til i sin egenskab af øverstkommanderende for USAs styrker i Vesteuropa at bruge USAs atomvåben uden forudgående konsultation. Om denne mulighed kan henvises til senatsrapport af 2. december 1973 (»US Security Issues in Europe: Burden Sharing and Offset MBFR and Nuclear Weapons«).

For det tredje kan man forestille sig, at hvis Danmark er i en skærpet situation, hvor der er kommet USA-forstærkninger til landet, så følger det af flyforstærkningsaftalen fra 1976 (offentliggjort 1984), at »USAs luftvåben bevarer kommando og kontrol over deres personel, materiel, udstyr og forsyninger . . .«. Det vil sige, at i den situation vil spørgsmålet om konsultation, før USA bruger atomvåben i Danmark, ikke alene afhænge af forbeholdet i de generelle retningslinier og problemet med Saceurs dobbeltrolle, men Danmark har da juridisk fraskrevet sig enhver praktisk kontrolmulighed.

Svar (15/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Det må bero på en misforståelse, at der i denne forbindelse skulle foreligge et problem, idet skiftende danske regeringer har fundet danske konstitutionelle rettigheder og forpligtelser samt hensynet til dansk atompolitik fuldt ud tilgodeset ved NATOs gældende konsultationsprocedurer for den eventuelle brug af atomvåben.

Spm. nr. S 464

Til justitsministeren (30/12 85) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvilken uenighed der ligger til grund for, at justitsministeriet betragtede sagen om Judy Andersens overførsel til Danmark som en ren formalitet, mens dommer Claus Levy, Københavns byret, havde en anden opfattelse af tingene, samt om denne uenighed er af en sådan karakter, at der bør gennemføres en præcisering af lovgivningen?«

Begrundelse

Ministeren udtalte til Ekstra Bladet den 24. december 1985, at »jeg må indrømme, at vi regnede det som en ren formalitet«, at Københavns byret godkendte aftalen mellem Vesttyskland og Danmark om overførsel af Judy Andersen til dansk fængsel.

Spørgeren er overbevist om, at mange andre blev lige så overraskede som ministeren. Med spørgsmålet ønskes en redegørelse for, hvori den konkrete uenighed mellem justitsministeriet og den pågældende dommer be-

[Lenger]

står, idet der jo kan være behov for en præcisering af lovgivningen, hvis den ellers anvendte praksis ikke er klart nok præciseret til at udelukke et så himmelråbende juristeri fra en dommers side, hvis denne f.eks. ikke sympatiserer med den indgåede aftale.

Jeg vil i øvrigt benytte lejligheden til at udtrykke min anerkendelse for den indsats, som justitsministeriet gennem flere år har udført for at få Judy Andersen overført til afsoning i Danmark. Netop på den baggrund forekommer Københavns byrets rolle i sagen så meget desto mere beklagelig.

Svar (9/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Den 19. december 1985 anmodede anklagemyndigheden Københavns byret om at afsige kendelse om, at Danmark efter begæring fra Forbundsrepublikken Tyskland kunne overtage fuldbyrdelsen af den Judy Andersen idømte livstidsstraf for medvirken til drab på de vilkår, som justitsministeriet i henhold til § 8, stk. 2, i lov nr. 552 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme har aftalt med justitsministeriet i Schleswig-Holstein.

Efter den nævnte lovs (fuldbyrdeslovens) § 8, stk. 2, kan justitsministeren indgå aftaler med stater, der – som Forbundsrepublikken Tyskland – ikke har tiltrådt den europæiske konvention om straffedømmes internationale retsvirkninger, om overførsel af straffuldbyrdelse til Danmark af straffe, der er idømt i udlandet. Sådanne aftaler kan efter § 8, stk. 2, indeholde afvigelser fra konventionen.

Den 23. december 1985 traf Københavns byret bestemmelse om, at den af anklagemyndigheden fremsatte begæring skulle afvises, idet byretten ikke fandt at have hjemmel til at træffe afgørelse i sagen.

Byrettens afgørelse er påkæret til østre landsret, der endnu ikke har taget stilling til kæremålet.

På denne baggrund finder jeg det rigtigst at afvente landsrettens afgørelse, inden der tages stilling til, hvorvidt der eventuelt er behov for en præcisering af lovgivningen på området. Jeg kan i den forbindelse i øvrigt henvise til det af mig den 27. november 1985 fremsatte lovforslag om international fuldbyrdelse af straf m.v. (lovforslag nr. L 87).

Spm. nr. S 469

Til *justitsministeren* (30/12 85) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvilke oplysninger om de kristnes situation arbejder direktoratet for udlændinge med, når de bedømmer kristne asylansøgers ønske om asyl i Danmark?«

Begrundelse

I Jørgen Thorgaards udsendelse den 25. december 1985 blev to familier, der var flygtet fra Iran, fordi de var kristne, udspurgt om deres situation, ligesom der var oplysning fra endnu en kristen, der var godkendt som flygtning, og som var flygtet fra Iran, selv om han dér havde en stor virksomhed.

Alle oplysninger i udsendelsen tydede på, at det at være kristen i sig selv bliver betragtet som uønsket af styret og fører til forfølgelse og chikanerier, oplysninger, der svarer vel til Berlingske Tidendes artikel den 15. december 1985, hvor en kristen asylsøger citeres for en oplysning om, at der i 1976 var ca. 1 million kristne iranere, mens der nu knap 10 år senere kun er 40.000 tilbage.

I øjeblikket bliver mange ansøgninger fra kristne asylsøgere afslået af direktoratet for udlændinge. Direktoratet må have en solid baggrund for at kunne afslå ansøgninger fra kristne, oplysninger, der ikke svarer til dem, der er kendt i offentligheden.

Svar (14/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Grundlaget for direktoratet for udlændinges afgørelse i asylsager såvel for så vidt angår kristne iranere som andre ansøgere er en konkret vurdering af, om den enkelte ansøger nærer velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser, jfr. Genèvekonventionen af 28. juli 1951, eller om det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland, jfr. udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2.

Denne vurdering er som anført konkret og foretages på baggrund af dels de oplysninger, som ansøgeren har fremlagt, dels de oplysninger, som direktoratet for udlændinge selv

[Justitsministeren]

har tilvejebragt eller ladet tilvejebringe gennem blandt andet udenrigsministeriet, De Forenede Nationers Højkommissær for flygtninge (UNHCR) og Amnesty International.

Direktoratet har oplyst, at kristne iranere ifølge de oplysninger, som direktoratet er i besiddelse af, ikke som gruppe udsættes for forfølgelse i konventionens forstand. Om der derimod vil være tale om forfølgelse af den enkelte, må bero på en konkret vurdering efter de ovenfor anførte retningslinier.

Det samme gør sig gældende for så vidt angår spørgsmålet, dels om kristne iranere udsættes for chikane, dels om den udøvede chikane er af en sådan karakter, at en tilbagesendelse til hjemlandet ikke bør finde sted.

For så vidt angår spørgsmålet om antallet af kristne i Iran bemærkes, at der i Iran ifølge de for direktoratet foreliggende oplysninger er godt 300.000 kristne, hvoraf mere end 250.000 er armeniere.

Det tilføjes, at der løbende sker en ajourføring og opdatering af det baggrundsmateriale, der indgår i udlændingemyndighedernes afgørelsesgrundlag, herunder også af de nævnte oplysninger om situationen for kristne iranere. Som et led heri er der netop rettet forespørgsel til den danske ambassade i Teheran, om disse oplysninger fortsat kan bekræftes.

Spm. nr. S 470

Til *udenrigsministeren* (30/12 85) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvorledes bliver vore ambassader informeret, så det fortsat er muligt for os at opfylde vor pligt til at yde asyl til forfulgte?«

Begrundelse

Efter aftalen med DDR om, at kun mennesker med dansk indrejsevisum for fremtiden kan få lov til at rejse gennem Østtyskland på vej til Danmark, må det blive et spørgsmål, hvorledes Danmark fortsat vil kunne opfylde det løfte, vi gav ved vor tilslutning til flygtningekonventionen om at yde støtte til mennesker, der f.eks. på grund af deres religion, politiske holdning m.v. beder os om asyl.

Betingelserne er jo, at de pågældende skal befinde sig uden for deres eget land og ikke

tør vende tilbage dertil, fordi de enten har været forfulgt eller frygter at blive forfulgt.

Svar (9/1 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

De danske repræsentationer i udlandet er blevet orienteret om den forståelse, som Danmark på linje med Sverige har opnået med DDR, og som indebærer, at DDR kun udsteder transitvisum til personer fra en række lande i Det mellemste Østen og Sydasiens og henblik på gennemrejse til Danmark, når der i forvejen foreligger dansk indrejsevisum. Når sådanne personer henvender sig til vore repræsentationer for at søge asyl i Danmark, vil de – bortset fra de tilfælde, der måtte være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3 – blive henvist til at rette henvendelse til nærmeste UNHCR- eller andet FN-kontor.

Som lande, der i den senere tid i særlig grad har været berørt af den stigende indstrømning af asylansøgere til Europa, har Danmark og Sverige deltaget i de uformelle konsultationer mellem en række europæiske lande, der på flygtningehøjkommissærens initiativ blev indledt i foråret 1985. Håbet er, at det herigennem vil lykkes under UNHCRs medvirken at skabe mere ordnede rammer om modtagelsen af flygtninge under fortsat respekt af de gældende bestemmelser i FNs flygtningekonvention og senere vedtagelser.

Spm. nr. S 471

Til *økonomiministeren* (30/12 85) af:

Stavad (S):

»Er det i overensstemmelse med henstillinger fra Nationalbanken, at pengeinstitutter udsender tilbud om store lån til såvel kunder som ikke-kunder til køb af investeringsbeviser, når disse arrangementer åbenbart har skattetænkning i gældende skatteregler som et bærende element?«

Begrundelse

En række pengeinstitutter – bl.a. Sparekassen Nordjylland – har udsendt tilbud om store lån til enkeltpersoner med henblik på køb af akkumulerende investeringsbeviser.

Lånene har forudbetalte renter dels for hurtigst muligt at opnå fradrag i skatten og

[Stavad]

dels for længst muligt at opnå fradrag på toppen af indkomsten og dermed udskyde virkningen af skattereformen. Lånene er endvidere afdragsfrie i en 3 års periode, indtil investeringsbeviserne kan sælges skattefrit.

Det virker stødende, at pengeinstitutter på denne måde medvirker til skattetænkning, og synes i strid med henstillinger, som Nationalbanken har udsendt.

Svar (14/1 86):

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Efter min opfattelse er de af visse pengeinstitutter tilbudte lån til køb af investeringsbeviser ikke i overensstemmelse med regeringens og Nationalbankens tilkendegivelser og intentioner. Jeg kan oplyse, at jeg er bekendt med, at Nationalbanken ved førstkommande lejlighed vil tage spørgsmålet op med pengeinstitutternes organisationer.

Spm. nr. S 472

Til *økonomiministeren* (30/12 85) af:

Stavad (S):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage eller at anmode Nationalbanken om at tage over for pengeinstitutter, der har udsendt tilbud om lån til formål, der har skattetænkning som et element i lånearrangementet?«

Begrundelse

Pengeinstitutter, som indgår i skattearrangementer, bør ikke have en konkurrencemæssig fordel i forhold til pengeinstitutter, som ikke indlader sig på skattetænkning. Derfor bør fortjenesten ikke komme pengeinstitutterne til gode, men opsuges, eventuelt gennem en rentefri deponeringsordning i Nationalbanken.

Svar (14/1 86):

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Regeringen har gentagne gange udtrykt sin misbilligelse af ordninger, der indebærer elementer af skattetænkning. Skattereformen og den nylig vedtagne lov om beskatning af udenlandske investeringsforeningers kursgevinster på aktier er eksempler på regeringens holdning. Nationalbanken deler regeringens opfattelse, og jeg kan oplyse, at Nationalban-

ken ved førstkommande lejlighed vil tage spørgsmålet op med pengeinstitutternes organisationer.

Spm. nr. S 473

Til *industriministeren* (30/12 85) af:

Stavad (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at orientere samfundsrepræsentanterne i pengeinstitutterne om regeringens holdning til lånearrangementer, der indeholder skattetænkning, og anmode dem om at orientere ministeren eller en anden instans om disse arrangementers eksistens?«

Begrundelse

En række pengeinstitutter – bl.a. Sparekassen Nordsjælland – har udsendt tilbud om store lån til enkeltpersoner med henblik på køb af akkumulerende investeringsbeviser.

Lånene har forudbetalte renter dels for hurtigst muligt at opnå fradrag i skatten og dels for længst muligt at opnå fradrag på toppen af indkomsten og dermed udskyde virkningen af skattereformen. Lånene er endvidere afdragsfrie i en 3 års periode, indtil investeringsbeviserne kan sælges skattefrit.

Det vil være oplagt at orientere samfundsrepræsentanterne om, at disse arrangementer bør undgås. Såfremt samfundsrepræsentanterne ikke kan forhindre skattearrangementer, bør de anmodes om at oplyse en central myndighed om disses eksistens.

Svar (14/1 86):

Industriministeren (Stetter):

Indledningsvis skal jeg henvise til økonomiministerens svar på spørgsmål nr. S 471 og S 472, hvoraf fremgår, at Nationalbanken ved førstkommande lejlighed vil tage spørgsmålet om de pågældende låneordninger op med pengeinstitutternes organisationer.

I tilknytning hertil kan jeg oplyse, at tilsynet med banker og sparekasser i visse tilfælde, hvor et pengeinstituts långivning har været rettet mod finansiering af kunders skattetænkning, har tilkendegivet, at en sådan praksis ikke er i overensstemmelse med bank- og sparekasselovens § 1, stk. 6, om god pengeinstitutpraksis.

[Industriministeren]

Jeg går ud fra, at de offentlige repræsentanter følger med i den offentlige debat, og at de i bestyrelserne fremfører synspunkter i overensstemmelse med intentionerne med deres funktion, der indebærer, at de skal fremføre offentlige interesser og synspunkter. De offentlige repræsentanter har i øvrigt den samme stilling som de øvrige bestyrelsesmedlemmer. Det betyder, at de har det samme ansvar og de samme pligter som de andre bestyrelsesmedlemmer.

Eventuelle tilkendegivelser fra regeringen til pengeinstitutterne bør rettes til den enkelte bestyrelse som en helhed og ikke til enkelte medlemmer.

Jeg finder endvidere, at en anmodning til de offentlige repræsentanter om at meddele de pågældende arrangementers eksistens til en offentlig myndighed ikke ville udgøre en normal og sædvanlig opgave for et bestyrelsesmedlem og derfor meget let kunne blive belastende for de pågældende i forhold til den øvrige bestyrelse.

Spm. nr. S 474

Til *landbrugsministeren* (2/1 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Finder ministeren, at et boliglån på 289.000 kr. til Fjerkræksport-Udvalgets kontorchef fremmer afsætningen af fjerkræ i Danmark og i udlandet?«

Begrundelse

Ifølge Børsens Nyhedsmagasin den 30. december 1985 har Fjerkræksport-Udvalget af sine midler – der hidrører fra promilleafgift (grundskyldpenge) og slagteriafgift og andre offentlige tilskud – udlånt 289.000 kr. på særlig favorable vilkår til udvalgets kontorchef, K. Therkildsen.

Spørgsmålet er, om denne disposition er i strid med loven om Fjerkræksport-Udvalget (lov nr. 217 af 16. juni 1958), hvorefter indtægterne skal finansiere aktiviteter til fremme af afsætningen af fjerkræ i Danmark og i udlandet. Ifølge ovennævnte nyhedsmagasin godkender formanden for udvalget, det radikale folketingsmedlem Hans Larsen-Ledet, dispositionen og kan end ikke kategorisk udelukke gentagelser. Endelig fremgår det af artiklen, at landbrugsministeriet ikke har nogen mening om sagen. Spørgeren har derfor

fundet det rigtigst, at ministeren til vejledning for udvalget – og ikke mindst udvalgets formand – får lejlighed til at udstyre ministeriet med en mening om sagen.

Svar (17/1 86):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Det er korrekt, at Fjerkræksport-Udvalget i 1983 ydede et lån på 289.000 kr. til sin kontorchef til finansiering af et nyt hus.

Udlånet er imidlertid næppe i strid med gældende lov på området. I lov nr. 217 af 16. juni 1958 om slagtning, forhandling, udførsel og indførsel af fjerkræ m.v. er det bestemt, at slagteafgifterne bl.a. kan anvendes til det arbejde, der udføres af Fjerkræksport-Udvalget med hensyn til veterinær og kvalitetsmæssig kontrol ved slagtning af fjerkræ.

Loven er senere ændret ved lov nr. 111 af 27. marts 1963, hvor det fastsættes, at afgifterne »endvidere anvendes til delvis dækning af udgifterne ved det arbejde, der udføres af Landsudvalget for Fjerkræbranchen«. Fjerkræksport-Udvalget er en brancheorganisation, der varetager almene erhvervsfremmende funktioner, som bl.a. finansieres af slagteafgiften på fjerkræ.

Der er således ikke i *loven* fastlagt, at der kun kan finansieres afsætningsaktiviteter.

Spørgsmålet er derefter, om det omtalte udlån er i strid med Fjerkræksport-Udvalgets formålsbestemmelser.

Selv om formålet med Fjerkræksport-Udvalget er generel erhvervsfremme, har det været gældende praksis for disse fonde, at en del af afgiftsmidlerne anvendes til administrationsomkostninger, herunder personaleudgifter.

Om end den konkrete sag er meget speciel, hvad angår karakteren af personaleudgifter, er det svært at erklære udlånet for retsstridigt, selv om den slags personaleudgifter aldrig har været tilsigtet.

Jeg vil derfor gerne fremhæve, at det omtalte lån uden tvivl ligger i udkanten af eller endda uden for, hvad der kan rummes inden for udvalgets formålsangivelse, således som rigsrevisionen også har været inde på i sin kritik.

Det er derfor min hensigt at præcisere over for udvalget, at der for fremtiden kun kan blive tale om almindelige lønudgifter,

[Landbrugsministeren]

når der skal afholdes udgifter i forbindelse med administrationen af afgiftsfonden.

Blandt andet på baggrund af rigsrevisions kritik arbejdes der for tiden i ministeriet med en ændring af regnskabs- og revisionsinstrukserne for produktionsafgiftsfundene. Disse ændringer vil for fremtiden gøre regnskaberne mere overskuelige. I den forbindelse vil det i regnskabsinstruksen blive præciseret, at afgiftsmidlernes dækning af personaleudgifter vedrørende administrationen kun kan omfatte almindelige lønudgifter.

I samme forbindelse kan det tilføjes, at der nu har fundet en regelsanering sted vedrørende produktionsafgifterne på fjerkræ. Med virkning fra 1. januar 1986 opkræves afgifterne på fjerkræ- og kaninområdet i medfør af § 4 i EF-bemyndigelsesloven. Ifølge denne lov kan afgiftsmidlerne anvendes til fremme af erhvervsøkonomiske foranstaltninger vedrørende produktion og afsætning af de pågældende landbrugsvarer.

På baggrund af denne lovbestemmelse er der på fjerkræ- og kaninområdet etableret et klarere retligt grundlag for, hvad produktionsafgiftsmidlerne kan anvendes til. Det vil i sig selv sikre en ensartet praksis i anvendelsen af midlerne svarende til de øvrige produktionsafgifter.

I øvrigt medfører regelsaneringen, at de omtalte produktionsafgiftsfonde vil blive medtaget i den årlige rapport til folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

Spm. nr. S 475

Til *justitsministeren* (3/1 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvilken adkomst han har til at sætte sig til dommer over, hvorvidt folketingsmedlemmers og folketingsudvalgs spørgsmål er relevante eller ej?«

Begrundelse

I forbindelse med retsudvalgets behandling af beslutningsforslag nr. B 22, forslag til folketingsbeslutning om tilvejebringelse af de fornødne faciliteter til brug for Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp, er følgende spørgsmål stillet gennem retsudvalget:

»Vil ministeren indhente en udtalelse fra Fjerritslev kommunes borgmester om kommunens erfaringer med den procedure, der

gik forud for placering af flere Røde Korscentre i området?«

Efter knap 7 ugers betænkningstid svarer ministeren bl.a.:

»Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke anledning til at indhente en udtalelse som nævnt i spørgsmålet.«

Det er muligt, at justitsministeriet ikke ser en sådan anledning. Det gør spørgeren ikke desto mindre, ikke mindst fordi der netop i Fjerritslev kommune har været en meget positiv holdning til asylansøgerne. På et tidspunkt førte det imidlertid til nogle alvorlige problemer, at indkvarteringen tilsyneladende skete noget tilfældigt, alt efter om der var et falleret hotel eller ej.

Spørgeren finder det helt uacceptabelt, at justitsministeriet tillader sig at tage stilling til, hvilke spørgsmål der efter ministeriets mening er relevante, og hvilke der ikke er. Det ønskes derfor oplyst, hvilken adkomst ministeren har til denne usædvanlige fremgangsmåde – ud over at sinke udvalgsbehandlingen.

Svar (14/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Antallet af asylsøgende, der indrejser her i landet, steg fra 1984 eksplosivt og herunder med voldsomme udsving i de månedlige indrejsetal. Justitsministeriet har nærmere redegjort herfor i bl.a. akt 19 23/10 1985, hvorved finansudvalget på baggrund af den nævnte udvikling tiltrådte væsentlige forøgelse af justitsministeriets bevillinger på flygtningeområdet.

De forpligtelser, der påhviler justitsministeriet med hensyn til at tilvejebringe forsvarlige og rimelige indkvarteringsforhold for de asylsøgende, er som oplyst i justitsministeriets besvarelser af retsudvalgets spørgsmål 1 og 2 af 1. og 12. november 1985 (B 22) i samarbejde med Dansk Røde Kors søgt opfyldt gennem oprettelse af indlogeringscentre i lejede lokaliteter over hele landet. Forud for åbning af nye centre har det i almindelighed været muligt for justitsministeriet at gennemføre drøftelser med de berørte lokale myndigheder.

Den ovenfor beskrevne udvikling med hensyn til pludselige og voldsomme udsving i indrejsetallene har imidlertid i enkelte tilfælde nødvendiggjort, at der omgående har måt-

[Justitsministeren]

tet træffes foranstaltninger til tilvejebringelse af nye indkvarteringsmuligheder. I sådanne nødsituationer har forudgående forhandlinger m.v. med lokale myndigheder ikke været tidsmæssigt mulige, idet hensynet til de asylsøgende og disses indlogering har måttet tillægges særlig vægt. Justitsministeriet finder i forbindelse hermed anledning til at erindre om, at det i enkeltstående tilfælde har været nødvendigt at indkvartere flygtninge i teltlejr, hvilket må anses for uacceptabelt.

Justitsministeriet vil fortsat i videst muligt omfang tilstræbe at gennemføre forhåndskontakter og i alle tilfælde forhåndsorientering af samt løbende drøftelser om opståede problemer vedrørende indlogeringscentre med kommuner og andre berørte lokale myndigheder.

Udformningen og indholdet af justitsministeriets besvarelse af retsudvalgets spørgsmål 2 af 12. november 1985 (B 22) er ikke udtryk for en stillingtagen til, om spørgsmålet kan anses for relevant eller ej, men skal ses i lyset af det ovenfor anførte.

Spm. nr. S 476

Til indenrigsministeren (7/1 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren overveje at indføre vederlagsfri døgnbetjent udlevering af værktøj til narkomaner med henblik på begrænsning af smitterisikoen for AIDS?«

Begrundelse

I Danmark er udbredelsen af AIDS-virus blandt narkomaner endnu kun af størrelsesordenen 20 pct., mens den f.eks. i Sverige er ca. 50 pct. Dette kan bl.a. skyldes, at brugen af fælles værktøj i Sverige er langt større end i Danmark på grund af den – også på det område – mere restriktive holdning i Sverige.

Det er imidlertid kun et spørgsmål om tid, før vi i Danmark når op på samme smittespredningsniveau for narkomaner som svenskerne.

Det afgørende er, om vi kan forhindre eller begrænse narkomanernes brug af fælles værktøj. Det kan vi imidlertid kun, hvis værktøj bliver vederlagsfrit, og hvis værktøj kan udleveres hele døgnnet rundt, dvs. fra en institution eller et apotek, som er døgnbetjent.

Måske vil det stride imod samfundets holdning til narkotika i det hele taget at indføre et sådant tilbud; men vi må erkende, at der findes narkomaner og der findes AIDS-risiko, og hvis risikoen blandt narkomaner skal begrænses, må vi tage udgangspunkt i verden, som den faktisk ser ud, og indføre gratis udlevering af værktøj.

Det samme gælder efter min mening narkomanerne i fængslerne. Det antages, at ca. 25 pct. af de indsatte i de lukkede anstalter er narkomaner, og at flere bliver det som indsættelsens væsentligste resultat. Disse personer løber en alvorlig risiko for AIDS-smitte, fordi de end ikke kan købe værktøj, selv om de eventuelt måtte have viljen til det. Kriminalforsorgens målsætning om at holde fængslerne stoffri kan for så vidt være udmærket – på papiret; men når faktum er, at der alligevel forekommer et væsentligt stofmisbrug, er man nødt til at erkende det og gennem udlevering af værktøj i det mindste forsøge at udvirke, at folk ikke også får AIDS.

Spørgsmålet bliver selvfølgelig ekstra vigtigt af, at narkomanerne – i modsætning til andre risikogrupper – ikke har nogen interesseorganisation.

Svar (15/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Narkomaners brug af fælles kanyler og sprøjte indebærer en øget risiko for smitteoverførsel af AIDS-virus. Der advares derfor både i den af amtskommunerne udsendte befolkningspjece om AIDS og specielt i den særlige pjece om AIDS til narkomaner kraftigt imod at dele sprøjte med andre.

I modsætning til Sverige, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, gælder der ingen restriktioner her i landet for køb af sprøjter. Hidtil har vagtapoteker ikke forhandlet sprøjter uden for apotekernes almindelige åbningstid, men sundhedsstyrelsen har i december måned 1985 udsendt en henstilling til vagtapotekerne om ikke at begrænse salget af sprøjter til den almindelige åbningstid. Såfremt denne henstilling ikke efterkommes, vil jeg være indstillet på at drøfte spørgsmålet med Danmarks Apotekerforening.

Jeg kan derimod ikke medvirke til etablering af en ordning, der indebærer gratis udle-

[Indenrigsministeren]

vering af sprøjter til narkomaner, idet en sådan ordning i givet fald kunne opfattes som en form for »legalisering« af narkomani.

Spm. nr. S 477

Til *ministeren for skatter og afgifter* (3/1 86) af:

Lenger (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at børn og unge under 18 år betaler to gange for den særlige børnefamilieydelse, som er aftalt i skatteforliget?«

Begrundelse

I sin besvarelse af et spørgsmål fra folketingets udvalg for skatter og afgifter (alm. del, bilag 73) siger ministeren bl.a.: »Som led i skattereformen nedsættes personfradraget for unge under 18 år til 13.800 kr. Den værdi, personfradraget har for personer under 18 år, svarer, sammen med børnefamilieydelsen, til personfradraget for personer over 18 år.«

Med andre ord: så går det lige op! Men ministeren glemmer tilsyneladende, at børnefamilierne allerede har betalt én gang for den særlige børnefamilieydelse, nemlig ved afskaffelsen af det almindelige børnetilskud på ca. 2.360 kr. og – for bestemte aldersgrupper – den særlige børnecheck eller – for andre aldersgrupper – nedsat ungdomsydelse.

Det ønskes oplyst, hvad det er, børnefamilierne efter ministerens opfattelse afgiver til gengæld for børnefamilieydelse. Er det en del af personfradraget? Eller er det børnechecken, ungdomsydelsen og det almindelige børnetilskud? Eller er det egentlig ikke det hele, så en lang række børnefamilier betaler to gange for den ellers opreklamerede børnefamilieydelse og i virkeligheden får under-skud ud af det?

Svar (13/1 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Med den foreslåede omlægning af dels de kontante udbetalinger til børnefamilierne, dels af børns indkomstbeskatning får børnefamilierne en samlet lettelse på ca. 3,5 mia kr. (1987-niveau). Omlægningen medfører en vis omfordeling af kontante ydelser og indkomstskatter, navnlig til fordel for de børnefamilier, hvis børn enten ikke har egne ind-

komster eller kun forholdsvis beskedne indkomster (under ca. 15.000 kr.).

Efter de gældende regler udbetales almindeligt børnetilskud og ungdomsydelse afhængigt af modtagerens indkomstforhold. Til børn af enlige forsørgere ydes der et forhøjet børnetilskud i stedet for det almindelige børnetilskud. Til enlige forsørgere, der har børnene hos sig, ydes i alt et ekstra børnetilskud. Disse to tilskud er indtægtsafhængige og udbetales i tilfælde, hvor forsørgerbyrden føles særlig tyngende. Dertil kommer en indkomst-uafhængig ydelse på 800 kr. (»børnecheck-en«). Endvidere gives der fuldt personfradrag til børn med samme beløb som til voksne.

Personfradraget giver kun skattebesparelse, hvis barnet har egen indtægt og således bidrager til familiens forbrugsmuligheder. De færreste børn og unge under 18 år har indtægter, der er så store, at de får fuld fordel af deres personfradrag. Skønsmæssigt har ca. 93 pct. af de ca. 1,1 million børn/unge i alderen 0–18 år enten slet ingen indtægter eller en indtægt, der ligger under den foreslåede personfradragsgrense til børn på 13.800 kr. Resten, dvs. ca. 7 pct., har indtægt over 13.800 kr.

Med skattereformen foreslås det almindelige børnetilskud, børnechecken samt en del af ungdomsydelsen ophævet. Endvidere er det mellem skattereformpartierne aftalt, at resten af ungdomsydelsen ophæves og erstattes af forhøjet og ekstra børnetilskud til de 16- og 17-årige uafhængigt af modtagerens indkomst. De forhøjede og ekstra børnetilskud til enlige forsørgere bevares. Disse børnetilskud udbetales således ved siden af børnefamilieydelsen på 5.000 kr. pr. barn under 18 år. I forbindelse hermed foreslås personfradraget for børn under 18 år nedsat med 10.000 kr. til 13.800 kr.

Ved omlægningen af de kontante udbetalinger til børnefamilierne og af børns indkomstbeskatning stilles børnefamilierne som helhed bedre end efter de gældende regler. Omlægningen vil forøge forbrugsmulighederne navnlig for familier, hvor børnene ikke har indkomst eller kun beskedne indkomster (under ca. 15.000 kr.).

Når barnet bliver 18 år, får det fuldt personfradrag, men familien mister til gengæld børnefamilieydelsen.

Spm. nr. S 478

Til *ministeren for skatter og afgifter* (3/1 86) af:

Lenger (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at børn og unge under 18 år, som modtager udbetalinger fra en forsikringsordning efter en afdød mor eller far, efter skatteforligets nedsættelse af personfradraget til 13.800 kr. vil blive ringere stillet, såfremt de ved siden af har en yderst beskeden ekstraintægt, eller hvis udbetalingerne i sig selv har en vis størrelse?«

Begrundelse

Ud over den generelle forringelse, som skatteforligets nedsættelse af personfradraget vil føre til for alle børn og unge under 18 år, hvis de har indtægter af en vis størrelse, er der flere grupper, som har en særinteresse. En af disse grupper er børn og unge, som modtager udbetalinger fra en forsikringsordning efter en afdød mor eller far.

Det ønskes oplyst, om ministeren er enig i, at disse personer stilles ringere i en lang række tilfælde, f.eks. hvis de har en beskeden ekstraintægt, eller hvis udbetalingerne i sig selv har en vis størrelse.

Svar (13/1 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Børn og unge under 18 år, hvis fader eller moder er død, således at barnet eventuelt modtager udbetalinger fra en forsikringsordning, er berettiget til det særlige, indtægtsuafhængige børnetilskud efter børnetilskudslovens § 4, stk. 3, nr. 2. Dette tilskud bevares ved skattereformen og udbetales ved siden af den foreslåede børnefamilieydelse. Den foreslåede løsning for børnefamilierne vil give disse en samlet lettelse på ca. 3,5 mia kr. (1987-niveau). Børn og unge med forholdsvis store indtægter vil i visse tilfælde få et mindre dispositionsbeløb end efter de gældende regler. Der henvises i øvrigt til svaret på spørgsmål nr. S 477 stillet den 3. januar 1986 af Lenger (VS).

Spm. nr. S 479

Til *justitsministeren* (3/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at forbyde foreninger, der har til formål at skjule asylsøgere, der har fået afslag på deres ansøgning, og dermed arbejder bevidst ulovligt?«

Begrundelse

Nogle personer vil efter forlydende danne en forening, der skal bryde dansk lov, hvilket må siges at være en usædvanlig formålsparagraf. Hvis den slags ulovligheder bringes i praktisk udførelse og foreningen registreres, kan den måske komme under fritidsloven og få statstilskud, hvis der ikke gribes ind i tide.

Justitsministeren bærer ansvaret for lov og orden i dette land, hvilket i forvejen må siges at ske med vekslende held. Når der i forvejen averteres med oprettelse af en forening med et ulovligt sigte, må det efter spørgerens mening være tid for ministeren at gribe ind.

Svar (14/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet er bekendt med, at der er dannet nogle foreninger af såkaldte flygtningevenner, der ønsker at bistå asylansøgere ved rådgivning og hjælp til tilvejebringelse af dokumentationsmateriale m.v.

Der er efter de for justitsministeriet foreliggende oplysninger ikke dannet foreninger med det formål at skjule asylansøgere, der har fået afslag på deres ansøgning.

I henhold til udlændingelovens § 59, stk. 3, kan den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Såfremt en forening dannes med et sådant ulovligt formål, vil foreningen i henhold til grundlovens § 78, stk. 3, foreløbig kunne forbydes administrativt, idet der samtidig (straks) anlægges sag imod den til dens opløsning. Foreningen vil herefter endeligt kunne opløses ved dom.

Spm. nr. S 480

Til *arbejdsministeren* (3/1 86) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren medvirke til, at Jægersprisordningen for pasning af syge børn gøres landsdækkende?«

[Jytte Andersen]

Begrundelse

I omkring 85 pct. af alle småbørnsfamilier er begge forældre på arbejdsmarkedet, og omkring 75-80 pct. af alle børn passes enten i de offentlige dagforanstaltninger eller i et ukendt antal private ordninger.

Problemerne omkring syge børn i forbindelse med forældres udearbejde er beskrevet i læge Peter Uldahls nyligt offentliggjorte undersøgelse.

Gennemsnitlig er 22 pct. af alle småbørn til enhver tid syge. 80 dage om året er et barn mere eller mindre sygt. Det antal dage, hvor barnet ikke kan færdes normalt, er 24 dage om året.

Som forholdene er i dag, har danske forældre ikke fri ved børns sygdom i modsætning til forældre i andre nordiske lande.

I Jægerspris har man fra kommunal side søgt at løse problemet ved en sygevagtsordning, der er beskrevet i Aktuelt den 1. januar 1986.

Sygevagtsordningen har to formål. For det første er det en nødvendig håndsrækning til forældre og børn, og for det andet samtidig et positivt bidrag til løsning af beskæftigelsesproblemerne for unge mennesker.

Svar (17/1 86):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Ordningen med pasning af syge børn i deres eget hjem tilbydes vederlagsfrit alle udearbejdende forældre, der har børn i kommunens dag- eller fritidspleje eller i en af kommunens daginstitutioner.

Ordningen i Jægerspris er etableret som et beskæftigelsesprojekt med statstilskud, og de unge er ansat inden for daginstitutionsområdet og arbejder i en dagsinstitution eller i dagplejehjemmene, når de ikke anvendes som sygevagter.

Jeg har bedt socialministeriet om kommentarer til ordningen, som indledningsvis gør opmærksom på, at pasning af syge børn er en af de opgaver, som hjemmehjælpen kan påtage sig. Det er imidlertid kun en yderst beskeden del af behovet, der faktisk dækkes af hjemmehjælp, dels fordi ikke alle kommuner tilbyder denne service, dels fordi betalingsreglerne tilskynder mange forældre til at løse problemet på anden måde.

Socialministeriet finder, at en sygevagtsordning, som er etableret i Jægerspris kommune, er en betydelig støtte for forældre, herunder specielt enlige forsørgere, som kan have store problemer med at få passet børnene, når de er syge. En sådan ordning harmonerer med bestræbelserne på omstilling af den sociale sektor med henblik på at finde mere tilfredsstillende løsninger for den enkelte familie.

Forslag til en sådan ordning er i øvrigt omtalt i socialministeriets rapport om beskæftigelse af unge (juni 1982) som et eksempel på en mulig beskæftigelse af unge uden uddannelse og uden særlige erhvervsferinger.

Socialministeriet har bl.a. med henblik på at stimulere omstillingen anmodet socialstyrelsen om at udarbejde et debatoplæg og modernisering af dagforanstaltningsområdet. Det er tanken, at oplægget skal udsendes til drøftelse i løbet af foråret 1986. Man finder det derfor hensigtsmæssigt at medtage et punkt om pasning af syge børn på baggrund af Jægersprisordningen.

Ordningen virker på mig ganske velorganiseret, og da det er et stort problem for mange, specielt enlige forældre, at få passet deres syge børn, synes jeg også, at det er positivt at forsøge at løse det problem.

Hvis tilsvarende ordninger ønskes etableret i andre kommuner, vil det også kunne ske i form af beskæftigelsesprojekter, når kommunerne i øvrigt overholder de almindelige betingelser for iværksættelse af beskæftigelsesprojekter. Ordningen kan i princippet gøres landsdækkende. Jeg vil dog henlede opmærksomheden på, at der ved vedtagelsen af loven om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v. blev lagt stor vægt på, at kommuner og amtskommuner selv skulle kunne iværksætte beskæftigelsesprojekter uden godkendelse. Det vil bl.a. sige, at man fra centralt hold ikke har noget ønske om at blande sig i indholdet af projekterne.

Spm. nr. S 481

Til *justitsministeren* (3/1 86) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Foreligger der særlige omstændigheder i sagen om indrejse- og opholdstilladelse til

[Bernhard Baunsgaard]

moderen til de tre mindreårige vietnamesiske børn i Odense?»

Begrundelse

Tre vietnamesiske børn, der i dag bor i Odense hos deres faster, kan ikke få deres mor herop.

Direktoratet for udlændinge har efter en behandlingstid på 1½ år givet afslag på moderens ønske om at blive forenet med sine børn, og justitsministeriet har ikke endnu færdigbehandlet en ansøgning, skønt denne blev indsendt i september 1985.

Ifølge tilgængelige oplysninger drejer det sig i dette tilfælde om en tragedie. Familien bestående af far, mor og børn søgte at flygte fra Vietnam. Faderen blev skudt, moderen anholdt, mens børnene endte hos deres faster i Odense.

Såfremt der ikke foreligger andre oplysninger, og såfremt de vietnamesiske myndigheder vil give udrejsetilladelse til moderen, forekommer det urimeligt, at danske myndigheder ikke giver indrejse- og opholdstilladelse.

Rent bortset fra spørgsmålet om tildeling af indrejse- og opholdstilladelse er behandlingstiderne meget lange, og det bedes derfor oplyst, om der er særlig grund til dette; forhåbentlig er så lang tid dog ikke normalt for en rent administrativ behandling af en sådan sag.

Svar (14/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan oplyse, at jeg har meddelt den omtalte moder, der efter det oplyste er født i 1952, samt de tre mindreåriges tre søskende, som opholder sig sammen med moderen i Vietnam, opholdstilladelse her i landet. Tilladelsen er meddelt med henblik på varigt ophold.

Med hensyn til sagsbehandlingstiden har direktoratet for udlændinge oplyst, at denne skal ses i lyset af det store antal sager vedrørende spontane asylansøgere, som direktoratet har skullet tage stilling til i løbet af 1984 og 1985. Disse sager samt familiesammenføringsager, hvor ansøgerne i henhold til udlændingelovens familiesammenføringsregler har et egentligt retskrav på at få opholdstilladelse, har direktoratet for udlændinge ment

at burde prioritere højere end sager, hvor der ikke er retskrav på opholdstilladelse.

Spm. nr. S 482

Til *justitsministeren* (3/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange eksempler er ministeren i besiddelse af, der dokumenterer, at asylsøgere, der efter at have fået afslag på asyl i Danmark er blevet sendt tilbage til, hvor de kom fra, senere er blevet forfulgt i deres hjemland med fængsel, tortur eller henrettelse?»

Begrundelse

Den ene rædselshistorie efter den anden om, hvad asylsøgere udsættes for, hvis de får afslag på asyl i Danmark, kan næsten dagligt læses i pressen. Uden at der tilsyneladende er konkrete beviser på påstanden, benyttes lignende argumenter af de personer, der mod loven vil skjule asylsøgere, der har fået afslag.

Svar (14/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet er ikke bekendt med tilfælde, hvor asylansøgere, der har fået afslag på asyl i Danmark, senere er blevet udsat for forfølgelse i hjemlandet.

Spm. nr. S 483

Til *ministeren for skatter og afgifter* (3/1 86) af:

Dohrmann (FP):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om den aktuelle anvendelse af fuld rentefradragsret som led i OEDC-landenes bestræbelser på at bekæmpe arbejdsløsheden?»

Begrundelse

Samtidig med, at de seks skattereformpartier er ved at lægge bomber under dansk erhvervsliv, indløber meddelelser om, at USA, Frankrig, Østrig og andre lande stimulerer aktiviteten ved at modernisere skattesystemet, så der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst indføres fuld fradragsret for renter.

[Dohrmann]

Før Danmark begår det fejltrin at begrænse rentefradragsretten, er der derfor behov for at åbne flertalspartierne øjne ved, at ministeren meddeler en oversigt over, hvad de aktuelle bestræbelser går ud på i OECD-landene på rentefradragsreglens område.

Foreløbigt svar (9/1 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har jeg bedt skattedepartementet indhente en række oplysninger om den skattemæssige behandling af renteudgifter i de forskellige OECD-lande.

Jeg kan dog allerede nu oplyse, at i det omfang, der er tale om renteudgifter, som vedrører erhvervsmæssig virksomhed, vil der også efter gennemførelsen af skattereformen være fuld fradragret for disse udgifter. Dette skyldes, at fradragsretten for renteudgifter i selskaber ikke berøres af reformen, og personlige erhvervsdrivende har mulighed for at anvende virksomhedsordningen.

Spm. nr. S 484

Til ministeren for skatter og afgifter (3/1 86) af:

Thoft (SF):

»Agter ministeren at skærpe skattekontrollen med såkaldte frynsegoder, efter at Aarhus Stiftstidende i juledagene har kunnet oplyse, at ansatte i større firmaer har adgang til særrabatter på benzin og andre daglige forbrugsgoder?«

Begrundelse

Regeringens løndiktat i foråret har betydning, at en række større firmaer omgår løndiktatet ved at give de ansatte adgang til at købe dagligvarer hos leverandører med særrabatter.

Jeg ser med stor sympati på denne type opfindsomhed, som de pågældende firmaer udviser for at omgå løndiktatet, men samtidig er det SFs holdning, at alle indkomster – herunder også de omtalte frynsegoder – bør beskattes. På denne baggrund anmoder jeg ministeren om at skærpe kontrollen med frynsegoder som de i Aarhus Stiftstidende omtalte.

Svar (15/1 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

I mit svar af 14. november 1985 på et generelt spørgsmål om skattekontrollen med frynsegoder (S 230) blev det oplyst, at kontrollen sker med udgangspunkt i den kommunale arbejdsgiverkontrols gennemgang af lønoplysningerne. Endvidere erklærede jeg mig enig i statsskattedirektoratets opfattelse, at der ikke for tiden findes behov for en yderligere udbygning af arbejdsgiverkontrollen.

Til det nu formulerede spørgsmål om særrabatter ydet enten direkte til de ansatte eller af de ansatte opnået i kraft af et ansættelsesforhold har statsskattedirektoratet udtalt:

»For de omhandlede goder gælder, at der skal være tale om en væsentlig fordel, før beskatning kommer på tale, og der skal tages hensyn til, om den skattepligtige ville foretage transaktionen, såfremt han ikke kunne opnå denne rabat.

Skattemyndighederne finder normalt ikke, at der i de omhandlede situationer foreligger et skattepligtigt gode, jfr. statsskattelovens § 4.

Såfremt varen faktureres til skatteyderens arbejdsgiver og videregives til ansatte til en mindre værdi, er der tale om et løntillæg, der skal medregnes i den ansattes A-indkomst, jfr. kildeskattelovens § 43, stk. 1.

Efter direktoratets opfattelse er der ikke tilstrækkelig anledning til yderligere kontrolforanstaltninger vedrørende firmaers ydelse af særrabatter til de ansatte.«

Jeg kan tilslutte mig statsskattedirektoratets udtalelse.

Spm. nr. S 485

Til ministeren for skatter og afgifter (3/1 86) af:

Thoft (SF):

»Hvorledes agter ministeren at imødegå de spekulative arrangementer, som vil opstå i 1986 for at flytte fradrag ind i 1986 og indtægter hen i 1987?«

Begrundelse

Det kommende år står i skattereformens tegn, den reform som skulle lukke for mange af hullerne i det nuværende skattesystem.

[Thoft]

Imidlertid tyder alt på, at reformens pris bliver et år præget af spekulative arrangementer, som maksimalt udnytter, at et fradrag, som fremrykkes til 1986, giver skatterabat på indtil 74 pct., mens tilsvarende indtægter i 1987 beskattes langt lavere. Spørgeren skal for at sikre sig, at ministerens opfindsomhed ikke kommer til kort, kort beskrive et sådant arrangement, som både Sparekassen Nordjylland og 6. juli-banken tilbyder deres kunder. Ved at rykke rentetilskrivningen for 1986 til en af de første dage i 1987 sparer skatteyderen dels 18 pct. i marginalskat, dels opnås et års rentefri skattecredit. På samme måde kan lånearrangementer tilbydes med renten forudbetalt for 1. halvår af 1987. Man kan ligeledes tænke sig, at obligationsejere omplacerer formuen i f.eks. statsobligationer eller andre papirer med renteudbetalinger en gang årligt f.eks. i første halvår af 1987, hvorved renteindtægten, i sidste år før skattereformen træder i kraft, minimeres.

Spørgeren mener, at kun en egentlig periodisering af renteindtægter og renteudgifter pr. 31. december 1986 vil forhindre, at skattereformen giver anledning til skattetænkning af hidtil usete dimensioner.

For de allerfleste skatteydere ville kravet om en periodisering ikke volde problemer, idet selve beregningen kan foretages via værdipapircentralen.

Svar (13/1 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Som led i skattereformen nedsættes skatten af den sidst tjente krone. For personlig indkomst nedsættes marginalsatten fra 73 pct. til 68 pct., og for positiv nettokapitalindkomst nedsættes den fra 73 pct. til ca. 50 (ca. 56) pct. Fradragsværdien af negativ nettokapitalindkomst nedsættes til ca. 50 pct. Man var under reformforhandlingerne opmærksom på, at der, især på grund af nedsættelsen af beskatningen/fradragsværdien af kapitalindkomst, kunne opstå en tilskyndelse til at opnå den mest fordelagtige tidsmæssige placering af f.eks. renteindtægter og renteudgifter, således at indtægterne blev udskudt til et senere indkomstår og udgifterne fremrykket til et tidligere indkomstår. Dette forhold modvirkes dog af overgangsreglerne om positiv og negativ nettokapitalindkomst. De gældende regler om den tidsmæssige place-

ring af beskatning af renteindtægter og fradrag for renteudgifter begrænser også mulighederne for vilkårlig placering af disse.

Efter de gældende regler indkomstbeskattes renteindtægter som hovedregel i det år, de forfalder til betaling. Forfaldstiden er det tidspunkt, der er aftalt mellem debitor og kreditor. Renter på bankindeståender betragtes som forfaldne på tilskrivningstidspunktet. For så vidt angår renteudgifter gælder, at forudbetalte renter for lån højst kan fradragges for 6 måneder. Et stort antal af de mest betydende selskaber skal periodisere renteindtægter og renteudgifter, dvs. fordele disse over tilskrivningsperioden. Dette gælder bl.a. banker, sparekasser og selskaber, der er omfattet af årsregnskabsloven. Endvidere skal personer, der er hovedaktionærer i disse selskaber, og som har mellemregning med dem, periodisere renteindtægter og renteudgifter. Reglerne blev indført i maj 1984, bl.a. med støtte i skattelovrådets udtalelse af 9. august 1983 om forudbetalte renter m.v.

Spørgeren mener, at kun en generel periodisering af renteindtægter og renteudgifter vil forhindre, at skattereformen giver anledning til skattetænkning af hidtil usete dimensioner.

Når man ved lovændringen i 1984 bevarede hovedreglen om forfaldstiden som beskatningskriterium, skyldes dette først og fremmest, at det i de fleste tilfælde er et klart kriterium, der er let for borgerne og myndighederne at administrere. Det er ydermere praktisk, da forfaldstid og betalings/tilskrivningstid normalt er sammenfaldende. Skattelovrådet kunne ikke anbefale, at periodiseringsprincippet blev gennemført generelt, før der var skabt grundlag for, at de skattepligtige for alle almindeligt forekommende rentebetalinger kunne modtage årsopgørelser over renteindtægter og -udgifter, hvor disse var korrekt periodiseret. Mulighederne herfor er endnu ikke til stede. Det ville ikke være nogen god idé at indføre en hastelovgivning om fuld periodisering af renteindtægter og renteudgifter. Indførelsen af et sådant regelsæt ville være en meget stor administrativ belastning for borgerne og myndighederne samtidig med skattereformen. Det ville berøre næsten alle skatteborgere, hvor sigtet kun ville være at modvirke eventuelle skattearrangementer i forbindelse med ikrafttrædelsen af skattereformen.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Man skal passe på ikke at gøre sig overdrevne forestillinger om de fordele, der kan være ved disse arrangementer. For det første kan personer med høj indkomst og stor positiv kapitalindkomst eller stor negativ kapitalindkomst ikke opnå fordele af betydning. Den gruppe, der eventuelt kan opnå en vis fordel, kan afgrænses til personer med kapitalindkomster, der omlægges fuldt ud til 50/56 pct.s beskatning i 1987, og som har en skattepligtig indkomst i 1986 på over 180.000 kr.

Et ret ekstremt tilfælde er en person med nettorenteudgifter på 55.000 kr. og en indkomst på f.eks. 355.000 kr. Den pågældende får i 1987 omlagt hele sin renteudgift til ca. 50 pct.s skatteværdi.

Såfremt denne skatteyder optager et 6 måneders lån 1. juli på 2 mill. kr. til en rente på 12 pct. p.a., får den pågældende herved en renteudgift på 112.000 kr. Renteudgiften fradrages i 1986 og giver en skattebesparelse på 82.000 kr., og renteudgiften efter skat er 30.000 kr.

Provenuet af lånet placeres til 10 pct. p.a. i 6 måneder, hvor renten først forfalder primo 1987. Renteindtægten på 100.000 kr. beskattes med 53.000 kr. Renteudgiften efter skat er i 1986 30.000 kr., og renteindtægten efter skat bliver i 1987 47.000 kr.

Gevinsten ved arrangementet bliver således af størrelsesordenen 17.000 kr., når der ikke tages hensyn til låneomkostninger i form af stempel af gældsbevis, stiftelsesprovision m.v. Alene gældsbevissstempel vil udgøre 6.000 kr.

Uden hensyntagen til stiftelsesprovisioner o.lign. kan der således højst blive tale om en fortjeneste på 11.000 kr.

Der er her tale om arrangementer i en størrelsesorden, som kun meget få vil kunne gennemføre. De, der har mulighed for at optage så store lån, vil formentlig tilhøre de grupper, der har så store indkomster og så store nettorenteindtægter eller nettorenteudgifter, at de på grund af overgangsreglerne ikke har fordel af arrangementet.

Optages der kun et lån på 200.000 kr. – et beløb, der for de allerfleste må forekomme meget stort – bliver fordelene ved låntagning til 12 pct. og placering til 10 pct. p.a. i størrelsesordenen 3.500 kr., når der ikke tages hensyn til låneomkostninger i form af stempel, provision o.lign.

Jeg mener derfor ikke, at et problem af så begrænset omfang kan begrunde et indgreb af så omfattende karakter, som en generel periodisering af renteindtægter og renteudgifter ville være.

Spm. nr. S 486

Til *ministeren for skatter og afgifter* (3/1 86) af:

Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, om det har været sædvanligt, at ligningsmyndigheden har ændret pensionistægtepars fordeling af f.eks. renteindtægter ved beregning af skatten for 1984, hvor fordelingen foretaget af skatteyderne selv ikke har givet størst muligt nedslag for renteindtægter m.v.?«

Begrundelse

I foråret 1984 blev det klart, at ægtefællebeskatningen havde den utilsigtede virkning, at såfremt pensionistægtepar fordelte renteindtægter mellem sig, kunne der opnås større nedslag i renteindtægter end efter den gamle ordning, idet nu begge ægtefæller havde mulighed for at opnå det pågældende rentenedslag. Ved den lejlighed oplyste ministeren, at skatteyderne ikke skulle begræde en uhenigtsmæssig fordeling af renteindtægterne, idet skattevæsenet ville korrigere, såfremt et større nedslag kunne opnås ved en mere hensigtsmæssig fordeling af renteindtægterne. Det er mit bestemte indtryk, at denne opgave har ligningsmyndighederne lokalt måttet nedprioritere, således at det kun er i de færreste kommuner, denne fordeling er sket. Såfremt ministerens løfte ikke er holdt, vil dette være afgørende for pensionistægtepars udfyldelse også af de kommende selvangivelser.

Endelig ønskes oplyst, om skatteyderne har mulighed for efterfølgende at få de udsendte årsopgørelser ændret, såfremt fordelingen af renteindtægterne ikke har taget optimalt hensyn til rentenedslag for pensionister.

Svar (16/1 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Indtil indkomståret 1983 kunne gifte kvindelige pensionister kun få nedslag for renteindtægter m.v. i skatteansættelsen på grund-

[Ministeren for skatter og afgifter]

lag af løbende pensionsudbetalinger m.m., herunder tillægspension fra ATP, idet netto-renteindtægterne indgik ved mandens skatteansættelse.

Gennemførelsen af de gældende regler om ægtefællebeskatning fra og med indkomståret 1983 betød, at gifte kvindelige pensionister kunne få nedslag for egne nettorenteindtægter i skatteansættelsen. Samtidig betød det, at fordelingen af renteindtægter og -udgifter mellem ægtefællerne i nogle tilfælde kunne få betydning for det samlede nedslag og dermed for den samlede skatteansættelse.

Da det ikke kunne forventes, at alle gifte pensionister formåede at tilpasse fordelingen af deres renter til de nye regler, blev det besluttet at gennemføre en fordeling, der for skatteyderne var optimal.

Bla. på grund af kommunernes begrænsede muligheder for at gennemgå samtlige selvangivelser for pensionistægtepar og foretage de nødvendige beregninger, indførtes en ordning, hvorefter disse blev foretaget maskinelt i statskattedirektoratet på grundlag af indberettede selvangivelsesoplysninger. Herefter blev der i de tilfælde, hvor fordelingen af renter ikke var optimal, udskrevet et brev til skatteyderne med forslag til en ændret fordeling.

Brevene blev udsendt af kommunerne, og efter tilbagesendelse med accept blev ansættelserne korrigeret i overensstemmelse med en optimal fordeling af renter.

Indkomståret 1983 medførte ca. 30.000 ændringer af denne art. For 1984 var tallet ca. 25.000.

Spm. nr. S 488

Til *justitsministeren* (6/1 86) af:

Annelise Gotfredsen (KF):

»Hvad vil ministeren gøre for at forhindre narkotikamisbruget i de danske fængsler?«

Begrundelse

På baggrund af oplysninger i dagspressen om et stort narkotikamisbrug i bl.a. Vridsløselille statsfængsel og det seneste narkodødsfald må ministeren forklare, hvad han vil gøre for at komme narkotikamisbruget i fængslerne til livs.

Svar (14/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der har ved flere lejligheder over for folketinget været redegjort for de foranstaltninger, der er iværksat for at bekæmpe narkotikaproblemerne i fængslerne. Det blev i den forbindelse tilkendegivet, at man løbende ville følge udviklingen med henblik på, om der måtte være grundlag for nye initiativer.

Efter gennemførelsen af de nævnte foranstaltninger kunne der konstateres en nedgang i forekomsten af hårde stoffer.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at narkosituationen i fængslerne senest har været drøftet på et møde i maj 1985 med samtlige anstaltsledere. Der blev her givet udtryk for, at der ikke i de seneste år har været tale om nogen forværring af narkosituationen for så vidt angår forekomsten af hårde stoffer.

Når undersøgelsen af det dødsfald, der omtales i spørgsmålet, er afsluttet, vil justitsministeriet imidlertid tage stilling til, om det giver anledning til at overveje iværksættelsen af yderligere foranstaltninger.

Spm. nr. S 489

Til *ministeren for skatter og afgifter* (6/1 86) af:

Thoft (SF):

»Vil ministeren oplyse omtrentligt, hvor store kursstigninger henholdsvis værdistigninger der har været på værdipapirer og på jord og fast ejendom i årene 1982, 1983, 1984 og 1985, og kan ministeren for så vidt angår private formuer oplyse, hvilke formuestørrelser der må antages at have været mest begunstiget af denne prisudvikling, og kan ministeren oplyse befolkningens formuefordeling i årene 1981, 1982, 1983 og 1984 fordelt på forskellige formuestørrelser?«

Svar (14/1 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Befolkningens formuefordeling i årene 1981, 1982, 1983 og 1984 er i nedenstående oversigt belyst ved hjælp af oplysninger i statskattedirektoratets slutligningsregistre.

Med hensyn til de øvrige ønskede oplysninger kan jeg meddele, at skattedepartementet har iværksat en indsamling heraf. Når oplysningerne foreligger, vil de blive sendt til folketingets skatte- og afgiftsudvalg.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Skattepligtige personer fordelt efter skattepligtig formue

Skattepligtige formue	Indkomstår			
	1981	1982	1983	1984
	kr.		antal	
Mindre end 0	504.838	573.725	796.917	701.345
0	1.791.769	1.772.933	807.198	520.401
1- 249.999	1.357.354	1.364.272	2.140.113	2.391.334
250.000- 499.999	396.907	378.601	362.345	423.923
500.000- 999.999	158.015	147.156	144.458	220.696
1.000.000-1.999.999	34.589	31.906	35.032	53.941
2.000.000-4.999.999	7.994	7.195	8.563	11.393
5.000.000-9.999.999	1.434	1.270	1.542	1.863
10 mill. og derover	647	622	812	1.006
	4.253.547	4.277.680	4.296.980	4.325.902

Anm.: Oversigten omfatter fuldt skattepligtige personer.

Efter indførelse af de nye regler om beskatning af ægtefæller skal *hver ægtefælle* fra og med indkomståret 1983 særskilt selvangive formuen. Formueskatten beregnes på grundlag af ægtefællernes sammenlagte formuer, og det beregnede formueskattebeløb fordeles efter størrelsen af ægtefællernes formuer.

For indkomstårene 1981 og 1982 er gifte kvinder, der ved indkomstårets udgang er sambeskattet med manden, i oversigten medregnet i gruppen med en skattepligtig formue på 0 kr.

Spm. nr. S 491

Til *undervisningsministeren* (6/1 86) af:

Jytte Andersen (S):

»Hvordan vil ministeren sikre, at Småbørnsinitiativets arbejde om koordinering, stimulering og støtte af småbørnsforskning i Danmark videreføres, efter at initiativets 5 års virke er ophørt med udgangen af 1985?«

Begrundelse

I forlængelse af børnekommissionens arbejde besluttede de tre forskningsråd (statens humanistiske forskningsråd, statens samfundsvidenskabelige forskningsråd og statens lægevidenskabelige forskningsråd) et fællesinitiativ vedrørende småbørnsforskning.

Udvalget fik til opgave at holde seminarer, workshopper, konferencer, kurser m.v., yde forskervejledning, oprette uddannelsesstillinger og projektforberejledningsstipendier samt forbehandle ansøgninger til forskningsrådene inden for småbørnsområdet. Udvalget informerede om arbejdet igennem et nyhedsbrev.

Småbørnsinitiativets virksomhed beskrives i en antologi om småbørnsforskning »Småbørn - familie - samfund«, og arbejdet må anses som vellykket. Imidlertid hedder det i bogens afslutning side 27:

»Spiren til et kreativt forskningsmiljø for småbørnsforskere er dannet, men den må stadig næres og gødes for ikke at visne bort. Man kunne ønske et forskningscenter, hvor småbørnsforskere kunne inspirere hinanden, udveksle ideer og udføre projekter i et tværfagligt forskningsmiljø. Tanker som disse er også fremme andre steder i Norden, men for at ønskedrømmene kan realiseres, kræves opbakning og ressourcer.

Skal småbørnsforskningen i Danmark fortsat spire og måske en dag folde sig ud som en forskningsmæssig blomst, er der fortsat behov for en ekstra indsats.«

Svar (15/1 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg anser det på forhånd for at være umuligt at sikre, at dette særlige initiativ videre-

[Undervisningsministeren]

føres i sin nuværende eller en tilsvarende form. De tidsbegrænsede koordinerede forskningsinitiativer på tværs af sektorer og forskningsråd anser jeg for gode i den forstand, at man herved gør forskerne og brugerne af forskningen opmærksomme på sammenhænge og informationskanaler. Det er min opfattelse, at der – uafhængigt af sådanne initiativer – påhviler forskere en forpligtelse til at orientere sig om tilgrænsende områder og at orientere andre om eget arbejde, f.eks. gennem seminarer og publikationer, der retter sig mod bredere kredse.

Jeg er vidende om, at det nu afsluttede småbørnsinitiativ har været særdeles nyttigt for institutioner, der varetager opgaver med småbørnsopdragelse, småbørns helbredstilstand og børnefamiliers levekår. Initiativet har uden tvivl også haft stor betydning for seminarier, der uddanner pædagoger, og hvis undervisning i videst muligt omfang bør være forskningsforankret.

Et solidt kundskabsgrundlag for pædagoguddannelserne ligger mig på sinde, ikke mindst da op mod $\frac{2}{3}$ af Danmarks småbørn går i børnehave og næsten alle i børnehaveklasse.

På baggrund af erfaringerne med småbørnsinitiativet er det imidlertid statens samfundsvidenskabelige forskningsråds opfattelse, at emneområdet er for snævert til at bære et selvstændigt forskningscenter. Det er forskningsrådets opfattelse, at der fortsat er behov for en særlig indsats for at stimulere småbørnsforskningen, men at dette bedst kan ske gennem udnyttelse af allerede eksisterende institutioner som f.eks. socialforskningsinstituttet, amtskommunernes og kommunernes forskningsinstitut og diverse institutter på Danmarks lærerhøjskole. Derudover finder forskningsrådet, at der bør ydes støtte til projekter og projektgrupper med tilknytning til eksisterende forskningsmiljøer.

Jeg har – bl.a. på den baggrund – besluttet og bekendtgjort, at vi i ministeriet tager spørgsmålet om styrkelse og institutionsmæssig forankring af småbørnsforskningen op til overvejelse.

Det forekommer mig umiddelbart nærliggende at knytte virksomheden til Danmarks lærerhøjskole, bl.a. fordi der efterhånden er så tæt koordinering af folkeskolen og småbørns- og fritidspædagogik gennem de seneste års ændringer af folkeskolen. Undervis-

ningsministeriet har iværksat en undersøgelse af mulighederne for at gennemføre en integration i et institutionsmæssigt fællesskab af lærerhøjskolen og Danmarks pædagogiske institut. Det vil i denne forbindelse være naturligt at undersøge mulighederne for at styrke småbørnsforskningen.

Spm. nr. S 492

Til forsvarsministeren (6/1 86) af:

Erenbjerg (S):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage med hensyn til tyske krigsefterladenskaber i »Fredens Hav« – Østersøen – og de øvrige danske farvande?«

Begrundelse

Fiskeriårbogen for 1986 har i forhold til udgaven for 1985 udvidet omtalen af militære efterladenskaber ganske betydeligt og givet en udførlig omtale af, hvordan vore fiskere skal håndtere eventuelle fangster af den slags.

Dette hænger naturligvis sammen med, at man i fiskerierhvervet oplever en stigende berøringsflade med disse farlige forekomster.

Risikoen for, at beholdere i og uden for sænkede fartøjer fra krigens sidste dage nu 40 år efter er korroderet med almindelig spredning og med ubodelig skade for havmiljøet til følge savner forsvarlig belysning i offentligheden. Dagspressen har ved flere lejligheder beskæftiget sig med problemet og den helt uoverskuelige katastrofe, det i værste tilfælde kan afstedkomme. Men der mangler en helt officiel holdning til problemets omfang og et svar på, om vi fra dansk side gør, hvad der er muligt for at hente tilbunds gående viden fra tyske arkiver og aktiv bistand til bjærgning og uskadeliggørelse af krigsefterladenskaberne.

Svar (15/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

I perioden 1945–48 blev der i farvandene omkring Danmark dumpet betydelige mængder sprængstof, gasammunition og andet krigsmateriel. Det drejede sig om tyske krigslagre, som blev bortskaffet på denne måde.

Forsvaret har som en naturlig del af sin støtte til det civile samfund alene bistået fi-

[Forsvarsministeren]

skerne med bortskaffelse af krigsefterladenskaber, de måtte opfiske under udøvelse af deres erhverv.

Sigtet med forsvarrets bistand er at fjerne den umiddelbare fare, og det har været forudsat, at bortskaffelsen efterfølgende kunne ske ved bortsprængning eller ved genudlægning i eksisterende felter med dumpede krigsefterladenskaber.

Forsvarrets bistand til fiskeriet kan ikke anskues isoleret, men må ses i sammenhæng med de advarsler og vejledninger, der i øvrigt gives til fiskeriet om risikoen for opfiskning af krigsefterladenskaber og farerne herved. Myndighederne har igennem en årrække ved forskellige foranstaltninger bestræbt sig på at sikre fiskerne bedst muligt mod skader som følge af opfiskning af krigsefterladenskaber.

Således meddeles det årligt i Efterretninger for Søfarende, i hvilke områder af de danske farvande der er forbud mod sejlads på grund af udlagte miner og andre sprængstofholdige genstande. Disse oplysninger er også indeholdt i Fiskeriårbogen. Endvidere meddeles i Efterretninger for Søfarende, i hvilke områder der advares mod ankring og fiskeri med bundsløbende redskaber på grund af formodning om tilstedeværelse af krigsefterladenskaber.

Som supplement til Fiskeriårbogens oplysninger har en arbejdsgruppe under forsvarsministeriet for nylig til brug for fiskerne udarbejdet forslag til en omfattende pjece, der giver detaljerede oplysninger om krigsefterladenskaber og andet forsvarsmateriel af »konventionel« art, som fiskerne kan risikere at opfiske i danske farvande. Der er intet, der tyder på, at disse genstande påvirker havmiljøet.

Vedrørende dumpet gasammunition kan jeg oplyse, at en arbejdsgruppe under miljøstyrelsen den 7. maj 1985 har afgivet en redegørelse vedrørende de miljø-, sundheds- og sikkerhedsmæssige forhold i forbindelse med dumpet gasammunition i farvande omkring Danmark og heri blandt andet anbefalet, at der iværksættes akvarieforsøg med henblik på undersøgelse af den dumpede gasammunitions indflydelse på havmiljøet. Disse undersøgelser foregår i øjeblikket på miljøstyrelsens havforureningslaboratorium.

Specielt vedrørende problemet med neddumpning af gasammunition henvises til min

redegørelse i forbindelse med forespørgselsdebatten i folketinget den 10. december 1985 samt dagsordenen af 11. december.

Som bekendt besluttede et flertal i folketinget at opfordre regeringen til hurtigst muligt og senest den 1. marts 1986 bl.a. at sikre, at en undersøgelse om gasammunitionens sprængfarlighed færdiggøres. I den anledning er forsvarrets eksplosivstofkommission blevet anmodet om at tage kontakt med Danmarks tekniske højskole eller om fornødent med andre myndigheder eller med private firmaer med henblik på undersøgelsens iværksættelse.

Spm. nr. S 493

Til *energiministeren* (6/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilket kvantum og hvilken rabat pr. kubikmeter naturgas er der regnet med ved de 4.500 kr., de danske naturgasselskaber maksimalt tilbyder i kontantrabat i store, landsdækkende annoncer, hvis man skifter til naturgas?«

Begrundelse

De danske naturgasselskaber prøver nu andre veje til at kapre kunder end rabatsystemer og afhentning af olietanke. Den konstante pris må have udspring i et eller andet forventet kvantum brugt naturgas, hvilket kan være højst forskelligt. For at kunne vurdere det nye tilbud bedes beregningsgrundlaget oplyst.

Svar (15/1 86):

Energiministeren (Enggaard):

Naturgasselskaberne har i de forløbne år ydet en introduktionsrabat til nye villakunder. Rabatten udgør i dag 48,8 øre inkl. moms pr. kubikmeter naturgas og gives i op til fem år, fra tilslutning til naturgasnettet er mulig. Rabatten ydes som en reduceret pris pr. aftaget kubikmeter naturgas.

Den 1. januar 1986 introducerede naturgasselskaberne en ny type introduktionsrabat, som villakunder kan vælge, hvis dette vurderes som fordelagtigt i sammenligning med den hidtidige ordning, der i øvrigt bibeholdes.

[Energiministeren]

Den nye rabatordning adskiller sig primært fra den hidtidige ved, at nye naturgaskunder kan få introduktionsrabatten udbetalt kontant som et engangsbeløb ved tilslutning til naturgasnettet. Hensigten hermed er at forbedre likviditeten hos de nye gaskunder i selve omstillingsfasen. Den nye rabatordnings maksimale kontantbeløb er 4.500 kr. Dette beløb baserer sig på den gældende kubikmeterabat, et årligt naturgasforbrug på 2.188 kubikmeter og en rabatperiode på fem år.

Kontantbeløbet nedsættes med 900 kr. for hvert år, der er gået, siden kunden havde mulighed for at tilslutte sig naturgasnettet. Den ydede rabats samlede størrelse er således bl.a. afhængig af tilslutningstidspunktet, et princip, der også gør sig gældende i den hidtidige introduktionsrabat.

Spm. nr. S 494

Til *ministeren for offentlige arbejder* (6/1 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»På baggrund af erfaringerne med M/F »Peder Paars« bedes ministeren redegøre for planerne om at øge passagerantallet på ruten i fremtiden.«

Svar (14/1 86):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Siden indsættelsen af M/F »Peder Paars« på Kalundborg-Århus-overfarten har der været en positiv udvikling i passagerantallet. I perioden 19. november-31. december 1985 steg passagerantallet med 20,2 pct. i forhold til samme periode i 1984. Betragter man alene de afgange, som i 1985 udførtes af M/F »Peder Paars«, er stigningen 37,7 pct. Dette resultat ligger over DSBs forventninger ved indsættelsen af M/F »Peder Paars« på Kalundborg-Århus-overfarten.

Stigningen i passagerantallet er sket såvel i passagerer, som benytter tilslutningstogene, som i bilpassagerer. Også de specielle konferencefaciliteter om bord på M/F »Peder Paars« har en benyttelse, som ligger i overkanten af det forventede.

Efter de lagte planer sigtes der mod en fordobling af passagerantallet på overfarten over en 5 års periode i forhold til 1984.

I betragtning af den ovenfor beskrevne udvikling i passagerantallet ser jeg ingen grund til at ændre disse planer.

Spm. nr. S 495

Til *energiministeren* (6/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Består der nogen aftaler mellem HNG og nogle olietankleverandører, hvorved HNG afsætter olietanken, som olietankleverandøren igen sælger til private oliebrugere, eller er det en forretningshemmelighed, hvad HNG gør med de mange olietanke, der afhentes fra brugere, der ikke vil have naturgas alligevel og derfor skal levere en olietank tilbage til HNG, uanset at det vil være billigere for alle parter, at brugeren køber tanken af HNG?«

Begrundelse

Da HNG afhenter nye olietanke leveret af private olietankleverandører, uden at der tilsyneladende er nogen fornuftig grund, er det jo muligt, at disse tanke sælges videre. Det kan vel ikke tænkes, at tankene bare skrottes eller oplagres, indtil de kasseres, og derfor må der vel være et sted, disse olietanke bliver af.

»Molboforretningsgangen«, som HNG benytter i sin fornærmethed over for brugere af olie, der har haft tanker om at gå over til naturgas, men som har fortrudt, må siges at være uden sidestykke. Olietankfirmaerne leverer i bunkevis af olietanke til deres kunder, der ønsker at fortsætte med olie. Disse olietanke skal ikke installeres, men afhentes af HNG til en ukendt skæbne, fordi HNG ikke ønsker, at modtageren af en olietank fra HNG skal have lov til at betale for tanken. Denne forretningspraksis er så usædvanlig, at den nok kun kan forekomme i et firma, hvor det offentlige har interesser.

Svar (15/1 86):

Energiministeren (Enggaard):

Jeg har forelagt spørgsmålet for HNG, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»HNG søger at genudleje hjemtagne olietanke til nye lejere i områder, hvor naturgasen endnu ikke er nået frem. Det er, efter-

[Energiministeren]

hånden som naturgasnettet udbygges, ikke muligt at genudleje alle de brugte olietanke. En del af disse tanke er derfor solgt til et privat selskab; som handler med olietanke. Det forventes, at alle de overskydende tanke kan afsættes på denne måde, forudsat de er i brugbar stand.«

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af det af spørgeren stillede spørgsmål nr. S 214.

Spm. nr. S 496

Til *energiministeren* (6/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren garantere, at ingen vil blive tvunget til at tage naturgas i stedet for olie eller anden opvarmningsform, og rækker denne eventuelle garanti længere end til afslutningen af ministerens embedsperiode?«

Begrundelse

Mange slags forsikringer om naturgassens frivillighed har lydt fra ansvarlige personers side, men spørgsmålet er alligevel, hvad der ligger i denne garanti. I spørgerens kommune – Gentofte – er det ikke frivilligt, om man vil have naturgas. Kun hvis den nuværende bygas, der fungerer upåklageligt, udskiftes med elvarme, kan man undgå naturgas. Derfor er det relevant at få oplyst, hvad garanti- en mod naturgastvang reelt indeholder.

Svar (14/1 86):

Energiministeren (Enggaard):

Jeg kan oplyse, at varmforsyningsloven indeholder hjemmel til, at en kommunalbestyrelse kan pålægge tilslutningspligt – men ikke aftagepligt – til et kollektivt varmforsyningsanlæg for såvel ny som eksisterende bebyggelse.

Det er således kun kommunalbestyrelsen, der kan pålægge tilslutningspligt til et kollektivt varmforsyningsanlæg. En ændring af dette forhold vil kræve lovændring, og en sådan er ikke påtænkt.

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at det i Gentofte kommune ikke er frivilligt, om man vil have naturgas. Jeg kan oplyse, at Gentofte kommunalbestyrelse har besluttet ikke at pålægge eksisterende og ny bebyggelse tilslutningspligt.

Der foreligger dermed ikke nogen pligt i Gentofte kommune til at tilslutte sig naturgasnettet. Dette gælder også bygaskunder, der, såfremt de ikke ønsker naturgas i stedet for bygas, vil være frit stillet til at gå over til en hvilken som helst anden individuel forsyningsform, f.eks. el.

Spm. nr. S 497

Til *energiministeren* (6/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren ikke mene, det ville være lettere og mere økonomisk for HNG (Hovedstadsregionens Naturgas I/S) at opsamle olietanke direkte hos oliefirmaerne i stedet for at køre til de forskellige brugere af olie, der alligevel ikke ønsker naturgas og derfor rekvirerer en olietank hos den sædvanlige olieleverandør?«

Begrundelse

Hvis HNG forsøger at fortsætte sin »mølboforretningsgang« med at indsamle afmonterede olietanke ved havelågerne, kunne det måske være mere rationelt for parterne, hvis »kunderne« oplyste HNG om, hvorfra de ville få en olietank leveret, som HNG kan afhente. Det vil sikkert spare en del kørsel og udgifter for HNG, olietankleverandøren og oliekunden. Og rationalisering betyder ofte besparelse. Besparelse er jo ikke en dårlig ting, idet underskudsprojektet hedder naturgas.

Svar (15/1 86):

Energiministeren (Enggaard):

Jeg har forelagt spørgsmålet for HNG, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»HNG afhenter de udlejede olietanke hos lejerne i overensstemmelse med den indgåede lejekontrakt.

Afhentningen er en del af den etablerede udlejningsordning, der bl.a. sikrer parcelhusejere i kommende naturgasområder mulighed for en fornuftig overgangsordning, indtil naturgasforsyning er mulig.«

Spm. nr. S 498

Til *energiministeren* (6/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er man ved tilslutningen til naturgas forpligtet til at aftage et bestemt kvantum gas og betale for et mindsteforbrug, uanset om dette kvantum forbruges eller ej?«

Begrundelse

Naturgassens lyksaligheder forsøges ufortrødent krænget ned over den danske forbruger. Spørgsmålet er stillet for at få klarlagt den enkelte private forbrugers muligheder, hvis naturgas vælges. Ministeren bedes i sit svar oplyse, om reglerne er ens, uanset om man er tilsluttet naturgas til opvarmning eller kun til husholdningsbrug. Samtidig ønskes oplyst, om naturgassen er kvantumsbestemt i de kommuner, hvor naturgassen afløser bygassen, således at der er et minimum, som kommunen skal aftage.

Svar (15/1 86):

Energiministeren (Enggaard):

Tilslutning til naturgasnettet medfører ikke pligt til at aftage naturgas. Naturgaskunder betaler ikke tilslutningsafgift, fast afgift eller andre forbrugsuafhængige afgifter, som det kendes fra elektricitets- og fjernvarmeforsyningen.

Derimod er naturgaskunder, dvs. varme-kunder og nye kogekunder, forpligtet til at betale et minimumsbeløb, en minimumsdebitering, på 960 kr. ekskl. moms pr. år. For kogekunder, der er overgået til naturgas fra bygas, udgør minimumsdebiteringen 380 kr. ekskl. moms pr. år. Minimumsdebiteringen skal kun betales, hvis kundens forbrug er mindre end det ved minimumsdebiteringen udtrykte forbrug.

De anførte beløbsstørrelser er af naturgas-selskaberne anmeldt til gas- og varmeprisudvalget.

Endelig skal det oplyses, at naturgas ikke er kvantumsbestemt i de kommuner, hvor naturgassen afløser bygassen. Der eksisterer således ikke aftaler, der indebærer et kommunalt minimums- eller maksimumsaftag af naturgas.

Spm. nr. S 499

Til *udenrigsministeren* (8/1 86) af:

Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at den amerikanske kongres har besluttet, at USA atter skal producere binære nervegasser, og i bekræftende fald oplyse, hvilken virkning et sådant skridt må forventes at få på NATOs taktiske og operative doktriner, og hvorledes den danske regering stiller sig til denne genoptagelse af produktionen af krigsgasser?«

Svar (16/1 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Den 19. december 1985 godkendte den amerikanske kongres en bevilling på 126 mill. US dollars til produktion af binære kemiske våben. USA har, modsat Sovjetunionen, ikke siden 1969 haft nogen produktion af kemiske våben. Langt den største del af kongresbevillingen forudses anvendt til opførelse af produktionsfaciliteter.

Kongressens godkendelse var behæftet med en række betingelser. Således må der ikke inden den 1. oktober 1987 produceres færdig binær ammunition, og efter denne dato må sådan produktion kun ske, såfremt der ikke forinden er afsluttet en gensidigt kontrollerbar international aftale om binære og andre kemiske våben.

Den danske regerings holdning til kemiske våben er velkendt. Regeringen vil fortsat inden for FN og i andre nedrustningsfora arbejde aktivt for, at der kan samles tilslutning til et globalt forbud mod produktion og oplagring af kemiske våben. Det er specielt regeringens håb, at der under forhandlingerne på nedrustningskonferencen i Genève kan skabes afgørende fremskridt på dette område.

Den amerikanske beslutning forventes ikke at få konsekvenser for NATOs forsvarsdoktriner.

Spm. nr. S 500

Til *ministeren for offentlige arbejder* (7/1 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at der i nogle tilfælde har været udbetalt ca. 15.000 kr. i månedlig overarbejdsbetaling til nogle af de tjenestemandsansatte matroser på M/F »Peder Paars»?«

Begrundelse

[Tommy Dinesen]

Såfremt oplysningen har sin rigtighed, virker det mere rimeligt, om man ansatte lidt flere matroser på færgen fremfor at udbetale så store beløb i overarbejdsbetaling.

Svar (16/1 86):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Der er i flere tilfælde anvist overarbejdsbetaling ud over det sædvanlige til tjenestemandsansatte matroser på »Peder Paars«. For november 1985 er der således for 11 matroser anvist overarbejdsbetaling for mellem 114½ og 145 timer svarende til ca. 11.400 kr. henholdsvis 14.500 kr.

Overarbejdet for de elleve matroser er oparbejdet i forbindelse med »Peder Paars« klargøring ved værft inden afleveringen, prøvesejlads med færgen samt instruktions- og præsentationssejlads. Når det især er disse matroser, der har oparbejdet merarbejde, skyldes det, at disse enten hører til færgens fasthold eller har været instruktører for de øvrige matroser, der skulle sejle med færgen. Der er således tale om nøglemedarbejdere, der ikke har kunnet erstattes af andre.

Fænomenet med mange overarbejdstimer i og omkring afleveringer og indsættelse af nye færges er normalt.

Overarbejdstimer for november 1985 for øvrige matroser, som har udført overarbejde, ligger langt under ovennævnte timeantal.

Spm. nr. S 502

Til forsvarsministeren (7/1 86) af:

Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at der også er dansk mandskab på de såkaldte AWACS-fly under NATOs Airborne Early Warning and Control Programme, og kan ministeren oplyse, om disse fly benytter danske lufthavne?»

Begrundelse

Den 11. juni 1975 oplyste daværende forsvarsminister Orla Møller: »Danmark deltager ikke i et sådant projekt«, på et spørgsmål om dansk deltagelse i AWACS. Nu ønsker spørgeren fastslået, hvor langt fra virkeligheden dette svar er godt ti år senere.

Svar (15/1 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Spørgsmålet om mulighederne for at forbedre det jordbaserede NADGE-radarvarslingsystems evne til tidligere og bedre at erkende og rapportere om truslen fra lavtgående fly blev indgående drøftet i løbet af 1970erne i en række af de teknisk-videnskabelige og operative komiteer og arbejdsgrupper, der er nedsat under NATO-alliancen.

På baggrund af indstillinger fra disse komiteer og grupper besluttede forsvarsministrene fra NATO-landene – bortset fra Frankrig og Island – på ministermødet i december 1978 at oprette et luftbårent NATO-radarvarslingsystem omfattende 18 AWACS-fly af typen Boeing 707 E-3A og 11 britiske fly af typen Nimrod samt en hovedbase i Vesttyskland og fremskudte baser i England, Norge, Italien, Grækenland og Tyrkiet.

På udenrigsministermødet ligeledes i december 1978 udtrykte udenrigsministrene tilfredshed med beslutningen.

NATO Early Airborne Warning-projektet er således først iværksat i slutningen af 1978.

Fra dansk side blev aftalen om gennemførelsen af dette projekt underskrevet i december 1978 af daværende forsvarsminister Poul Søgaard med forbehold af finansudvalgets godkendelse.

Denne godkendelse er givet af finansudvalget i akt 372 16/5 79.

Aftalen af 1978 om gennemførelse af projektet forudsætter ikke alene, at medlemslandene i fællesskab afholder udgifterne til anskaffelse af fly og indretning af baser, men tillige, at landene afgiver personel til bemanning af fly og jordinstallationer.

Personel fra det danske flyvevåben har derfor siden 1979 forrettet tjeneste ved NATOs luftbårne radarvarslingsystem. Det pågældende personel, der i dag omfatter 30 personer, er stationeret på hovedbasen i Geilenkirchen i Vesttyskland og indgår såvel i flybesætninger som i bemanningen af poster på jorden.

NATOs AWACS-fly har ved flere lejligheder benyttet danske flyvestationer i forbindelse med trænings- og øvelsesvirksomhed. Dette sker i overensstemmelse dels med reglerne i kongelig anordning nr. 73 af 27. februar 1976 om fremmede luftfartøjers adgang til dansk luftrum, dels med de særlige regler,

[Forsvarsministeren]

der er vedtaget af NATO-medlemslandene, og som vedrører tilladelse til beflyvning af landenes luftrum med militære fly.

Spm. nr. S 504

Til *miljøministeren* (7/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det korrekt, at der er et forslag under udarbejdelse, der skal forbyde brug af lokalalarmering i private hjem af miljømæssige grunde?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet gjort opmærksom på, at der skulle være tanker fremme, der skal konkretiseres i et forslag, som vil forbyde lokalalarmering i og ved private hjem. Dette sker med en miljømæssig begrundelse, idet en alarmklokke skulle virke støjforurenende. Ministeren bedes derfor oplyse, om disse oplysninger er korrekte, og i bekræftende fald hvor langt fremme man er med sagen.

Foruden de konsekvenser, det vil have af økonomisk art for de firmaer, der leverer alarmanlæg uden direkte alarmmelding til alarmstation, vil et sådant forbud have konsekvenser for mange tusinde danske hjem. En lokalalarmering er i mange tilfælde en god præventiv ting at have og for en rimelig økonomisk udgift, hvis man vil gøre noget for at sikre sine værdier. Udelukkes denne mulighed, vil der være større mulighed for indbrudstyve, og det kan ikke være samfundsgavnligt.

Svar (16/1 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Nej, det er ikke korrekt.

Spm. nr. S 505

Til *justitsministeren* (9/1 86) af:

Thoft (SF):

»Vil ministeren anmode politimestrene om over for spiritusbevillingshavere at indskærpe, at disse også skal føre alkoholfrie drikke?«

Begrundelse

Den 15. maj 1985 vedtog et stort flertal i folketinget SFs forslag om, at restaurationer og værthuse skal føre alkoholfrie drikke som f.eks. kaffe og alkoholfrit øl.

Men på trods af, at det nu er mere end et halvt år siden, lovforslaget blev vedtaget, kan man fortsat ikke få alkoholfrit øl på de fleste udskænkingssteder. Selv på Storebæltsfærgens cafeteria er loven ikke ført ud i livet, men det kan ministeren måske tage op med sin kollega trafikministeren.

Nu forestiller jeg mig ikke et vældigt kontrolapparat stillet på benene – politiet har forhåbentlig bedre ting at tage sig til – men politimestrene bør nu anmodes om at indskærpe over for bevillingshaverne, sådan som det for nylig er sket i Århus efter ønske fra SFs medlem af bevillingsnævnet, at en fortsat bevilling forudsætter, at lovgivningen overholdes.

Svar (17/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter retsplejeloven iværksætter politiet efter anmeldelse eller af egen drift efterforskning, når der foreligger en rimelig formodning om, at et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige, er begået. Såfremt man mener, at der foreligger en strafbar overtrædelse af påbudet i loven om restaurations- og hotelvirksomhed m.v. om tillige at føre alkoholfrie drikke, kan man derfor indgive anmeldelse herom til politiet på det sted, hvor det formodede strafbare forhold anses for begået.

Under henvisning hertil finder jeg efter det foreliggende ikke grundlag for at rette henvendelse til politimestrene vedrørende efterlevelsen af den nævnte bestemmelse. Da restaurationslovgivningen imidlertid henhører under industriministeriet, har jeg orienteret industriministeren om spørgsmålet og min besvarelse heraf. Jeg har endvidere sendt en kopi heraf til ministeren for offentlige arbejder, hvorunder DSB hører.

Spm. nr. S 506

Til *udenrigsministeren* (8/1 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil udenrigsministeren sørge for, at den hollandske regering på EF-ambassadørmødet den 9. januar 1986 får at vide, at der natur-

[Albrechtsen]

ligvis under ingen omstændigheder kan blive tale om at gå over til flertalsbeslutninger om det indre marked, før en traktat herom eventuelt er ratificeret?»

Begrundelse

Det hollandske EF-formandskab er gået helt grassat og vil nu ifølge Berlingske Tidende den 8. januar 1986 til at bruge de nye regler om flertalsafstemninger, allerede inden forslagene til EF-traktatændringer om det indre marked m.v. eventuelt er ratificeret.

Den hollandske regering må have at vide – på en klar og umisforståelig måde – at en sådan uhørt udemokratisk måde at forsøge at snige traktatændringer igennem på lader Danmark sig ikke byde, og den hollandske regering bør også have at vide, at det jo slet ikke er sikkert, at traktatændringerne nogen sinde bliver vedtaget, eftersom Danmark jo ikke har taget stilling til sagen. Og det bør gøres klart for EF-formandskabet, at alle planer om lynunderskrivelse, hurtige ændringer af Ministerrådets forretningsorden osv. straks må opgives.

Oplysninger i Land og Folk den 8. januar 1986 tyder på, at det er EF-Kommissionen, der har fået ideen til denne kupagtige fremgangsmåde, og som har fået det hollandske formandskab til at tage chancen for på denne måde allerede nu at slippe af med enstemmighedsreglerne i Romtraktaten.

Svar (9/1 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringen er ikke indstillet på at tilslutte sig en procedure, der indebærer, at de foreslåede traktatændringer træder i kraft de facto efter underskrivelse. Da der er tale om traktatændringer, må ikrafttrædelse følge de formelle regler, dvs. afvente ratifikation i samtlige medlemslandes parlamenter.

Skulle det hollandske formandskab fremsætte forslag over for de øvrige medlemslande om en de facto-ikrafttræden samtidig med underskrivelse, vil regeringen handle i overensstemmelse med det ovenfor anførte.

Spm. nr. S 507

Til ministeren for kulturelle anliggender (8/1 86) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren tage skridt til, at de ca. 200.000 mere eller mindre hørehæmmede mennesker, der findes her i landet, og som har mistet muligheden for daglige aktuelle nyheder via TV, idet man fra 1. januar 1986 har fjernet den sene TV-Avis, som er tekstet, på en eller anden måde bliver tilgodeset?»

Begrundelse

Spørgeren er godt klar over, at det er økonomiske besparelser, der ligger til grund for indskrænkningen, men spørgeren mener, at denne store gruppe mennesker også har krav på at blive tilgodeset og ikke overset som i nævnte tilfælde.

Dermed være ikke sagt, at tidspunktet for den tekstede TV-Avis var det ideelle. Man kunne måske forestille sig, at en tekstet udsendelse ved 18-tiden var bedre.

Svar (16/1 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Spørgeren påpeger en problemstilling, som jeg har megen forståelse for.

Det ligger imidlertid uden for min kompetence at tage mig af det rejste spørgsmål, idet radiatorådet i henhold til radiolovens § 9, stk. 2, har den endelige administrative afgørelse i sager, der vedrører Danmarks Radios programvirksomhed.

Jeg har derfor oversendt spørgsmålet til radiatorådet sammen med mit svar til videre overvejelse.

Spm. nr. S 508

Til indenrigsministeren (9/1 86) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren sørge for, at der hurtigst muligt udarbejdes en oversigt over, hvor mange sygeplejerskestillinger der var ubesatte 1. januar 1986 i hele landet, samt at der kommer forhandlinger i gang mellem ministeriet, amter og Dansk Sygeplejeråd med henblik på at få skabt mulighed for en forbedret uddannelseskapacitet på området?»

Begrundelse

[Lilli Gyldenkilde]

Det er blevet oplyst, at i Vejle amt står der 87 ubesatte pladser og venter på sygeplejersker. Samtidig har det i årevis været et problem, at uddannelseskapa- citeten for sygeplejerskeelever er for lille. Hertil skal føjes, at unge kvinder står i kø til disse uddannelser og alt for mange får afslag på en uddannelsesplads. Dette er ikke kun tilfældet i Vejle amt.

Problemerne er bl.a., at der er et såkaldt flaskehalsproblem, dvs. for få praktikpladser. Det må være muligt at finde frem til løsninger, således at der er uddannede sygeplejersker i det mindste til de stillinger, der er til rådighed.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at den arbejdstidsnedsættelse, der sættes i værk 1. januar 1987, vil forstærke mangelen på sygeplejersker.

Svar (17/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Dansk Sygeplejeråd har gennem flere henvendelser til offentlige myndigheder i 1985 givet udtryk for, at uddannelseskapa- citeten for sygeplejersker burde udbygges, idet Sygeplejerådet forudså en stigende mangel på sygeplejersker.

Jeg har gennem de seneste par år bl.a. sammen med undervisningsministeren og de kommunale organisationer arbejdet på at få forøget uddannelseskapa- citeten for netop sygeplejersker gennem at sikre en opfyldelse af den såkaldte 1.000-pladsaftale om forøgelse af uddannelseskapa- citeten for plejepersonale.

I forbindelse hermed er antallet af uddannelsespladser for sygeplejersker siden 1982 forøget med 293. Da en væsentlig del af forøgelsen imidlertid først er sket i 1984 og 1985, vil effekten heraf først vise sig i de kommende år, og først i 1989 er udvidelsen fuldt ud slået igennem. Som jeg også oplyste i mit svar af 13. september 1985 til folketingsmedlem Leif Hermann på spørgsmål nr. S 1708, mener jeg derfor, at yderligere initiativer på området må afvente effekten af denne kapacitetsudvidelse.

Spm. nr. S 510

Til *justitsministeren* (9/1 86) af:

Annelise Gotfredsen (KF):

»Hvad mener ministeren der bør gøres for at udbrede kendskabet til voldsorfres mulighed for at få erstatning?«

Svar (17/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter min opfattelse bør der i den vanskelige situation, volds ofre befinder sig i, ydes dem den bedst mulige bistand.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der med virkning fra den 1. juli 1985 er gennemført nye regler om erstatning fra det offentlige til ofre for forbrydelser. De nye regler indebærer navnlig, at ofre for forbrydelser har et egentligt retskrav på erstatning fra det offentlige for skader, der forvoldes ved straffelovsovertrædelser.

Efter den gældende ordning har politiet til opgave at bistå den skadelidte med råd og vejledning, herunder om retten til at få erstatning fra det offentlige. Med henblik på at sikre, at personer, der er berettigede til at fremsætte erstatningskrav, gøres bekendt med muligheden herfor, udsendte rigsadvokaten i 1977 nogle retningslinier til politiet, hvorefter politiet i forbindelse med behandlingen af de enkelte voldssager skal vejlede skadelidte om muligheden for at opnå erstatning fra statskassen.

I forbindelse med lovændringen i 1985 har justitsministeriet udarbejdet nye ansøgningsskemaer til brug ved ansøgning om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Ansøgningsskemaet indeholder bl.a. en vejledning om de gældende regler.

Justitsministeriet har endvidere i forbindelse med lovændringen i en cirkulæreskrivelse til politiet understreget politiets pligt til at vejlede volds ofre om erstatningsmuligheden hos det offentlige.

Spørgsmålet om tilvejebringelse af en ordning, hvorefter volds ofre – i lighed med, hvad der gælder om sager vedrørende voldtægt m.v. – kan få beskikket en advokat, er for tiden genstand for overvejelse i et udvalg under justitsministeriet. Det er min umiddelbare opfattelse, at en sådan ordning vil kunne forbedre voldsorfres retsstilling. Det vil i givet fald være nødvendigt at gennemføre ændringer i retsplejeloven, og jeg finder det rigtigst at afvente udvalgets betænkning, inden der tages endelig stilling til spørgsmålet.

[Justitsministeren]

Spm. nr. S 511 Til *udenrigsministeren* (9/1 86) af:**Albrechtsen (VS):**

»Vil ministeren sørge for, at der gennemføres en seriøs undersøgelse af behovet for et canadisk konsulat i Grønland, og at det grønlandske landsstyes vurdering af behovet bliver tillagt den afgørende betydning i denne sag, hvori den danske regerings eneste opgave jo er at støtte Grønlands interesser?«

Begrundelse

Ministerens svar af 8. januar 1986 på spørgsmål nr. S 453 må forstås således, at ministeren afviser, at det danske nej til Canada har noget at gøre med frygten for, at Sovjet også vil søge et konsulat.

Men derefter er det fuldstændig ubegribeligt, hvad begrundelsen så kan være. Ministeren henviser til, at der har været tale om et konkret skøn på grundlag af behovet.

Dette er et meget besynderligt svar, eftersom alle, der har forstand på sagen – herunder ikke mindst det grønlandske landsstyre – synes at være af den mening, at netop den øgede samhandel, turisme, flyrute osv. gør det helt oplagt, at der er behov for et konsulat. Se herom f.eks. Land og Folk den 7. januar 1986, hvoraf det fremgår, at det grønlandske landsstyre ikke betragter sagen som afsluttet og vil tage den op over for den danske regering. Ifølge disse oplysninger er landsstyret end ikke informeret om den danske beslutning, hvilket jo er i allerhøjeste grad kritisabelt i en sag, hvor den danske regerings opgave alene kan være at varetage netop Grønlands og landsstyrets ønsker.

Svar (17/1 86):**Ministeren for Grønland (Tom Høyem):**

Spørgsmålet om eventuel oprettelse af et canadisk konsulat i Nuuk er blevet drøftet med det grønlandske landsstyre, og der er enighed om, at de canadiske myndigheder, hvis de ønsker det, kan oprette et honorært konsulat i Nuuk til varetagelse af bl.a. de opgaver, som nævnes af spørgeren.

Spm. nr. S 515 Til *indenrigsministeren* (10/1 86) af:**Thoft (SF):**

»Har ministeren givet justitsministeren eller anklagemyndigheden tilladelse til at udlevere CPR-numre på medtiltalte i sager, hvor mere end én er anklaget for samme lovovertrædelse, og i benægtende fald: er ministeren så opmærksom på justitsministeriets praksis i disse sager?«

Begrundelse

I cirkulære nr. 169 af 31. oktober 1984 fra indenrigsministeren fremgår det af afsnit II omhandlende »Afgivelse af oplysning om personnumre til private«:

»Oplysning om personnumre til private kan kun afgives af indenrigsministeriets afdeling for personregistrering, medmindre andet udtrykkeligt er hjemlet eller er aftalt med afdelingen for personregistrering.

Det bemærkes, at private ikke i folkeregistrene kan få oplyst andre personers personnumre uden indenrigsministeriets tilladelse.«

Ikke desto mindre overtrædes denne praksis systematisk af anklagemyndigheden i sager, hvor mere end én tiltales ved samme anklageskrift. Her fremgår samtlige tiltaltes CPR-numre af anklageskriftet, som tilsendes samtlige anklagede, uden at medtiltaltes personnumre er tildækkede.

Sagen har været rejst i spørgsmål til justitsministeren nr. S 148 og S 225 1985-86, hvor justitsministeren frejdigt meddeler, at denne praksis for udlevering af personnumre på medtiltalte ikke blot er foregået i sagen om den såkaldte konfliktradio fra Århus, men er praksis, som ministeren i øvrigt ikke agter at ændre.

Spørgeren mener, at justitsministeriets praksis savner den nødvendige hjemmel, og at justitsministeriet og anklagemyndigheden fremover bør påse, at medtiltaltes personnumre ikke fremgår af anklageskriftet. Dette kan rent bureaukratisk foretages ved en simpel afdækning af personnumrene, før anklagemyndigheden stopper anklageskriftet i kopmaskinen – for nu at være særdeles detaljeret i et konstruktivt forsøg på at bringe denne uheldige praksis til omgående ophør. Jeg håber, indenrigsministeren vil være mig behjælpelig hermed.

Svar (17/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Justitsministeriet har over for mig oplyst, at det af retsplejeloven fremgår, at strafforfølgning af flere personer, som sigtes for samme forbrydelse, bør ske under én sag. I sådanne tilfælde udfærdiges et samlet anklageskrift mod de af sagen omfattede personer.

Det følger endvidere af retsplejeloven, at anklageskrifter »skal indeholde oplysning om tiltaltes navn, og hvad der måtte udkræves til hans nøjagtige betegnelse«. I overensstemmelse hermed angives i anklageskrifter oplysning om tiltaltes personnummer. Der tilsigtes herved i videst muligt omfang af hensyn til samtlige implicerede at sikre tiltaltes – herunder også eventuelle medtiltaltes – identitet og dermed at udelukke risikoen for fejlidentifikation.

Den anførte anvendelse af personnumre i anklageskrifter sker således på grundlag af retsplejelovens bestemmelser, og anklagemyndighedens praksis er derfor ikke i strid med lovgivningen.

Spm. nr. S 516

Til *justitsministeren* (10/1 86) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, om livstidsfangen Palle Sørensen vil kunne benådes, uden at der foretages en sagkyndig vurdering af hans farlighed, samt i benægtende fald, om der er planer om at lade foretage en sådan vurdering?«

Begrundelse

Der er delte meninger om, hvorvidt det overhovedet er muligt at vurdere et andet menneskes farlighed. Under et tilstrækkelig uheldigt sammenfald af bestemte – ofte tilfældige – omstændigheder er vi måske alle sammen farlige i et eller andet omfang. Alligevel har det gang på gang været inde i debatten, om Palle Sørensen er farlig eller ej.

Med spørgsmålet ønskes oplyst, om det vil være et led i en eventuel benådningsprocedure, at der skal foretages en sådan vurdering af Palle Sørensen, eller det vil blive betragtet som underordnet eller måske umuligt at gennemføre den.

Hvis ministeren mener, at der skal tages stilling til Palle Sørensens farlighed, før en benådningsprocedure kan indledes, ønskes

det oplyst, om der er planer om at lade foretage en sådan vurdering.

Det skal bemærkes, at der jo ikke i forbindelse med domfældelsen af Palle Sørensen blev foretaget undersøgelser af hans strafegnethed, men at man blot uden videre antog, at han var »egnet til påvirkning gennem straf«. Hvis der overhovedet skal være mening i dette begreb, må man gå ud fra, at »påvirkningen« på et eller andet tidspunkt giver sig udslag i en eller anden form for resultat.

Svar (15/1 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som et led i de halvårige drøftelser, der finder sted mellem den pågældende fuldbyrdelsesanstalt og justitsministeriet, direktoratet for kriminalforsorgen, om personer, der udstår længerevarende fængselsstraffe eller forvaring, indgår der jævnligt lægelige vurderinger fra sagkyndige. Sådanne vurderinger indhentes navnlig for personer, der er domfældte for drab eller alvorlig volds- eller sædelighedskriminalitet.

For så vidt angår Palle Sørensen anmodede justitsministeriet, direktoratet for kriminalforsorgen, således på det seneste halvårige møde i oktober 1985 statsfængslet i Vridsløselille om, at der søges indhentet en samlet psykiatrisk redegørelse om Palle Sørensen. Når en sådan redegørelse måtte foreligge, agtes den forelagt retslægerådet.

En eventuel udtalelse fra retslægerådet vil – alt efter sit indhold – indgå i justitsministeriets vurdering af, om det vil være muligt at påbegynde den procedure, der *kan* føre til benådning.

Spm. nr. S 519

Til *undervisningsministeren* (10/1 86) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Har ministeren nogle forslag klar, der skal afskaffe milliontilskuddene til kantinedrift på uddannelsesstederne?«

Begrundelse

Den ene million efter den anden tilflyder uddannelsesstederne som tilskud, tilsyneladende uden at der sker nedskæringer fra det ene år til det andet. Disse tilskud er helt

[Pia Kjærsgaard]

overflødige og bør efter fremskridtspartiets mening helt afskaffes, så kantinedriften kun balancerer ved, at den enkelte bruger betaler, hvad det koster at spise og drikke på uddannelsesstedet.

Svar (16/1 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Tilskud til kantinedrift ydes i henhold til finansministeriets cirkulære af 3. december 1982 om oprettelse og drift af personalekantiner m.v. i statslige institutioner. Cirkulæret har til formål at etablere ensartede retningslinier for oprettelse og drift af kantiner i statslige styrelser, institutioner og virksomheder, herunder forsvaret og uddannelsesinstitutioner.

Cirkulæret fastsætter, hvad institutionen vederlagsfrit kan stille til rådighed – f.eks. lokaler, lys, varme, el/gas, køkkenmaskiner m.m. – og hvor meget der kan ydes i tilskud, dvs. den del af de med kantinerne drift forbundne lønudgifter, der medgår til afrydning, fjernelse af affald samt opvask og rengøring.

Cirkulæret indebærer samtidig, at staten normalt ikke pådrager sig noget økonomisk ansvar for kantinevirksomheden.

Kantiner under undervisningsministeriet vil i hovedparten af tilfældene være organiseret som enten en forening oprettet af personalet eller en selvejende institution eller være bortforpagtet.

Jeg har ikke for tiden planer om, at tilskuddene skal afskaffes.

Supplerende besvarelser af skriftligt besvarede spørgsmål:

Ad spm. nr. S 301

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Flemming Jensen (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optrykt foran, sp. 3466, var sålydende:

Til indenrigsministeren (15/11 85) af:

Flemming Jensen (KF):

»Hvad kan ministeren oplyse om offentligt ansattes lønforhold i forbindelse med varetagelsen af borgerligt ombud?«

Supplerende svar (17/1 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I fortsættelse af min foreløbige besvarelse af 27. november 1985 skal jeg oplyse, at Kommunernes Landsforening, Amtrådsforeningen i Danmark, Københavns borgerrepræsentation, Frederiksberg kommunalbestyrelse og Foreningen af kommuner i Københavns amt over for mig har bekræftet, at kommunerne følger de samme regler på området, som er gældende for statstjenestemænd. Disse regler er refereret i min ovennævnte besvarelse af 27. november 1985.

Hovedreglen er således, at tjenestefriheden i det omfang, det er muligt, skaffes ved omlægning af tjenesten eller ved tjenestebytning. Hvis dette ikke er muligt, foretages – som udgangspunkt – lønafkorting efter nærmere fastsatte regler, bl.a. afhængigt af, om det borgerlige ombud er lønnet eller ulønnet.

Ad spm. nr. S 338

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Birthe Hansen (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og det foreløbige svar er optrykt foran, sp. 4839, var sålydende:

Til indenrigsministeren (25/11 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren omgående gribe ind over for de forhold, som patienterne på det psykiatriske plejehospital Sundbygård lever under?«

Supplerende svar (20/12 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Som jeg nævnte i min foreløbige besvarelse af 5. december 1985, påhviler ansvaret for varetagelsen af sygehusvæsenet amtskommunerne, herunder Københavns og Frederiksberg kommuner, hvorfor jeg havde bedt Københavns magistrats 2. afdeling om en udtalelse i anledning af spørgsmålet.

[Indenrigsministeren]

Københavns magistrats 2. afdeling har den 20. december 1985 afgivet vedlagte udtalelse, hvortil jeg kan henvise.

Bilag

KØBENHAVNS MAGISTRATS

2. afdeling

20/12 85

I skrivelse af 27. november d.å. (2.s.kt.j.nr. 51002-192/1985) har indenrigsministeriet anmodet om en udtalelse til brug ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 338 vedrørende forholdene på det psykiatriske plejehospital Sundbygård, stillet af folketingsmedlem Birthe Hansen.

Under henvisning hertil fremsendes hoslagt kopi af undertegnede borgmesters svar i borgerrepræsentationens møde den 28. november d.å. på en forespørgsel vedrørende samme emne, hvortil man skal henvise. (Ikke optrykt her).

Der kan i denne forbindelse især peges på, at det psykiatriske plejehospital overholder reglerne i sundhedsstyrelsens cirkulære af 28. juni 1985, og at der alene tidligere af overlægen over for sundhedsstyrelsen har været rejst en række fortolkningsspørgsmål omkring det tidligere cirkulære, og at disse tvivlsspørgsmål først er blevet løst med udsendelsen af sundhedsstyrelsens cirkulære af 28. juni 1985.

Vedrørende indslaget i TVs Søndagsavisen den 24. november 1985 fremgår det af en i sagens anledning indhentet udtalelse fra hospitalsledelsen på Sundbygård, at der i TV kun er vist enkelte optagelser af en række samlede optagelser på Sundbygård, og at et interview med overlægen er vist i meget beskåret form.

Det afvises fra hospitalsledelsens side, at der skulle være tale om ringe hygiejne for patienterne, når der på den ene side må tages hensyn til patienternes meget dårlige tilstand og på den anden side fortsat må gives patienterne en medbestemmelse over deres egne forhold, idet opholdet på Sundbygård bl.a. er baseret på princippet om hjælp til selvhjælp.

Der udfoldes løbende bestræbelser på plejehospitalet for stimulering af patienterne, men indsatsen fra personalets side må til stadighed afvejes over for patienternes ønsker i denne retning, således at ingen patient føler

sig tvunget til at deltage i arrangementer eller lignende, som vedkommende ikke har lyst til.

Vedrørende ophold i det fri, spadsereture og lignende er der daglig mulighed for patienterne for at opholde sig i grønne områder ved plejehospitalets bygninger, ligesom der gives tilbud om ture i byen, idet sidstnævnte selvsagt må undergives en vis begrænsning i forhold til personaleressourcerne.

Vedrørende forholdene omkring genbrug af tidligere patienters tøj bekræftes det i hospitalsledelsens udtalelse, at rent og helt tøj fra tidligere patienter tilbydes de nuværende patienter. Baggrunden herfor er bl.a., at man ikke ønsker, at patienterne skal gå i institutinstøj, ligesom det oplyses, at forskellige rundspørger har vist, at der ikke generelt blandt patienter og personale synes modvilje mod denne ordning, der i øvrigt kun omfatter ca. 40 ud af plejehospitalets ca. 200 patienter.

Endelig må magistraten på grundlag af hospitalsledelsens udtalelse afvise, at der fra personalets side skulle være tale om at udvise foragt over for patienter og pårørende.

Til ministeriets orientering vedlægges kopi af den forannævnte udtalelse (af 16. december 1985) fra hospitalsledelsen på Sundbygård. (Ikke optrykt her).

Jørgen Frederiksen

/ A. Johannsen

Ad spm. nr. S 341

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af medlem af folketinget Pia Kjærsgaard (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med begrundelsen og den foreløbige besvarelse er optrykt foran, sp. 4843, var sålydende:

Til indenrigsministeren (25/11 85) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Mener ministeren ikke, der er grund til at ændre ved kontroloptællingsproceduren efter fadæseoptællingen efter kommune- og amtsrådsvalget i Vejle amt, hvor fem forskellige kontroloptællinger af afgivne stemmer har vist fem forskellige resultater?«

*Supplerende svar (20/12 85):***Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):**

Som meddelt ved skrivelse af 5. december 1985 har indenrigsministeriet bedt amtsvalgbestyrelsen i Vejle amtskommune om at oplyse, hvorledes stemmeoptællingen i Vejle amtskommune har været tilrettelagt, samt hvorledes forløbet af denne har været. Fra amtsvalgbestyrelsen har indenrigsministeriet den 16. december 1985 modtaget en udførlig redegørelse om stemmeoptællingens tilrettelæggelse og forløb.

Det oplyses i denne, at ud over kommunernes foreløbige optælling umiddelbart efter afstemningens afslutning og den endelige optælling dagen efter valgdagen har amtsvalgbestyrelsen i henhold til en beslutning truffet den 4. oktober 1985 ladet foretaget en fornyet optælling – amtskommunens optælling – af de afgivne stemmesedler. Stemmeoptællingen blev udført af en del af amtskommunens centralforvaltnings personale efter en nærmere fastsat vejledning samt ligeledes fastsatte retningslinier for vurdering af de afgivne stemmer.

Efter den foreløbige opgørelse var mandatfordelingen følgende:

Kandidatliste A.....	13
Kandidatliste B.....	1
Kandidatliste C.....	5
Kandidatliste F.....	3
Kandidatliste Q.....	1
Kandidatliste V.....	8

Da det efter den (første) amtskommunale fintælling viste sig, at der var flyttet et mandat fra liste A til liste C på grund af én stemmes overvægt, hvilken mandatforskydning bevirkede, at flertallet i det nyvalgte amtsråd skiftede, var der i amtsvalgbestyrelsen enighed om, at denne ganske særlige situation krævede en fornyet kontrol af stemmeoptællingen, og det besluttedes derfor at foretage en anden fintælling. Under denne fintælling blev hele materialet gennemgået, men kun de stemmer, der var afgivet på liste A, C og V, blev eftertalt, da den marginale stemmeskævelse mellem Liste A og valgforbundet C + V. Den anden fintælling sluttede med, at mandatfordelingen igen blev ændret tilbage til den oprindelige, idet der nu var én stemmes overvægt til liste A.

En enig valgbestyrelse besluttede derpå at foretage en nøjere vurdering af de 247 stemmesedler, som amtsvalgbestyrelsen allerede ved den første fintælling havde taget stilling til. I tilfælde, hvor der ikke kunne opnås enighed om vurderingen af stemmesedlerne, foretoges der afstemning.

Da dette var sket, vedtoges det at foretage en tredje fintælling omfattende en enkelt kommune, og som en stikprøve valgtes Fredericia kommune. Den tredje fintælling medførte, at mandatfordelingen igen ændredes til 12 mandater til liste C. Amtsvalgbestyrelsen besluttede herefter ikke at foretage yderligere optælling af stemmematerialet.

Generelt har amtsvalgbestyrelsen bemærket, at der har været iagttaget alle nødvendige sikkerhedsforanstaltninger omkring forsendelse, modtagelse, opbevaring og behandling af valgmaterialet. Det er endvidere oplyst, at der under hele forløbet har været fuld offentlighed om resultaterne, så snart de forelå, ligesom der har været adgang for offentligheden, herunder pressen, under optællingen, således som det er foreskrevet i valgloven.

Sammenfattende har amtsvalgbestyrelsen udtalt, at valgopgørelsen er foregået fuldt ud forsvarligt og uden fejl, hvorfor den finder, at det er helt urimeligt og urigtigt at karakterisere opgørelsen som en »fadæse«.

Efter det således oplyste er jeg enig med amtsvalgbestyrelsen i, at valgopgørelsen er foregået fuldt forsvarligt. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at der har været tale om en gennemgang af ca. 172.000 stemmesedler, som har resulteret i, at en enkelt stemme har været afgørende ikke alene for mandatfordelingen, men for hele flertallet i det nyvalgte amtsråd.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forhandling om redegørelse nr. R 4:

Miljøministerens redegørelse af 29. november 1985 om marginale jorder og miljøinteresser.

(Redegørelsen anmeldt 29/11 85. Redegørelsen givet 29/11 85. Beslutning om forhandling 29/11 85).

Forhandling